

לאבא שלי,

**שלימד אותי להסתכל למקומות רחוקים
ממני**

ולקבל אותם גם אם הם שונים ממני.

העונש

כתבה : קורל לבנון

עיצוב כריכה : דניאל ג'ליקס

בהנחיית: מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

עוד מעט נגמרות להן 7 שנים. עוד מעט אני לא אוכל לסגור את המעגל, יש לי הזדמנות אחרונה לפני שיפוג תוקפו והוא יהפוך לחלום שלא יתגשם. אני מפחדת לחשוב כמה זמן עבר. כל יום עבר אצלי כמו שנה. אני רוצה לראות אותו יושב ונרקב בכלא. אבל אני יודעת שזה יפגע במשפחתו ובמשפחתי.

אני לא רוצה לפגוע באף אחד. אני רוצה לחזור לחיים נורמאליים. כמו שהיו לי לפני מה שגרם לשינוי המשמעותי בחיי. למה שאפילו בחלומות הכי פרוצים שלי, סליחה, אפילו לא ידעתי שדבר כזה יכול באמת להתרחש ועוד בגילי! הייתי בת 15!

מה בן אדם בסדר גודל כזה יכול לרצות מילדה בגילי? אני חושבת לעצמי. עד היום אין לי תשובה אמיתית לשאלה. יש לו בית גדול, אישה אוהבת, 10 ילדים ואחד מהם "נישא לי". כולם מכבדים אותו מה היה חסר לו?! עכשיו אני בת 22 וכל מה שעברתי ב7 השנים האחרונות בן אדם בן 80 לא יעבור גם בשני גלגולים. קוראים לי אבילין אני בת 22 ונאנסתי בגיל 15. "אנחנו אוהבים אותך" אמרה כל הקבוצה.

פרק א'

אני הולכת לי במסדרון הצנוע עם הקירות הלבנים
נוטפי הנזילה, וכבר מרוב השנים הרבות שעברו
עליהם הם עטו צבע אפור בלי לשים לב. הרצפה גם
היא ישנה אבל נקייה, למרות כל הרגליים שהולכות
עליה כל יום, כל היום גם בשעות הקטנות של
הלילה. אין פלא שהיא נראית ככה כל כך עצובה.
אני הולכת במסדרון וכולן צועדות כאילו הן בורחות
ממשהו ורק אני נינוחה. אני שמחה שכזאת אני, לא
נותנת ללחץ של חיי להשפיע עליי, רק לתת לי
מוטיבציה להמשיך אל היום העמוס.... בדרך אני
פתאום מרגישה שמישהו צועד בקצב שלי. אחרי כל
המהומה של הצלצול חזרה הביתה. כשאני מעלה את
המבט שלי כלפי מעלה מהריצה אני רואה את חברתי
הטובה הודיה אני מסתכלת עליה ופתאום אני רואה
את פניה המעט תינוקיות (למרות שעכשיו אנחנו בנות
15). היא מחייכת אליי עם ענייה הגדולות כמו עיני
עגל בצבע חום-דבש. תמיד זה גורם לי צמרמורת איך
יתכן שלמשהו יכול להיות עיניים כאלה כובשות
כאלה מהפנטות (לא מבחינה מינית חס וחלילה! אלא
מבחינה משכנעת כזאת כאילו אתה מהופנט אליה
ברגע שאתה רואה אותה) והכול אצלה בפנים יושב

נכון האף הקטן שלא בולט לעין השפתיים העבות כל
מה שאישה רוצה שיהיה לה והשיער שזולג בין
האצבעות גלי בצבע חום-דבש תואם לעיניה. אני
בחיים לא קינאתי בהודיה וגם עכשיו אני לא מקנא
בה אני פשוט מתפעלת מהפרצוף המושלם שלה כול
פעם מחדש. כשאנחנו חוזרות הביתה באוטובוס,
אנחנו יושבות בחלק האחורי יחד עם כל הנשים.
אנחנו תמיד מדמינות את עצמנו עם כיסויי
ראש. בשבילי זה ממש כבוד ללבוש את כיסויי הראש
שכולם ידעו שאני מסודרת שלא תהיה לי דאגות
בקשר למוסד הנישואין למרות שאני לא ממש צריכה
לדאוג אני חושבת שמהרגע שהייתי בבטן של אמי
היה לי שידוך ואני ממש מרוצה מהשידוך, הוא הבן
של אחד החברים הטובים של אבי גם אשתו הייתה
בהריון בזמן שאמי הייתה בהריון ככה שזה נראה
להם מתאים בייחוד שיש לו כזה תואר....הבן של
הרב של השכונה שלנו, שזה את האמת נחשב למעיין
עיר קטנה בתוך ירושלים, מאה השערים השם הגדול
והמפחיד הזה מבחינת המון אנשים אבל זה היה
הבית שלי, ששם לא הייתי צריכה להרגיש מפוחדת
ובאמת לא הרגשתי ככה. "עכשיו התחנה שלנו"

נהמה בי הודיה "מה קורה לך היום? את ממש לא
בפוקוס" באמת שהיום לא הייתי בפוקוס המחשבות
שלי זלגו לכל מטלות בית-בית הספר שיש לי ורק
מהמחשבה הזאת נהיה לי כאב ראש נוראי. "סליחה"
החזרתי לה "מחר נמשיך את השיחה שלנו בדרך
לאולפנה..." ירדנו מהאוטובוס וחשתי ברע. כל אחת
הלכה לדרכה וחשבתי שבכלל לא הקשבתי למה
שהודיה אמרה אז איך אני אמשיך איתה את
השיחה? בדרכי הביתה חשבתי איך אני מסדרת לי
את היום שיש לי כל-כך הרבה מטלות:

1. לסדר את החדר שלי ושל אחיי (אותו חדר).

2. לעזור לאמא בבישולים להיום בערב.

3. ללמוד למבחן בתושב"ע

4. לעשות שיעורי בית בתנ"כ

5. להשאיר זמן לעצמי לקראת מחר, לנוח!

הערב כבר הגיע. שמחתי שהוא כאן, היה לי יום ממש
עמוס.... כל הדברים ברשימה שלי נעשו לפי הסדר,
כל דבר לקח לי שעה. חמש שעות! אני מרגישה כל-כך
הרוסה אבל ככה, נראו חיי היום, יום אחרי שעות
הלימודים באתי ועזרתי בבית וברור שגם למדתי! כל

כך חשוב לי לרצות את הורי אני הבת היחידה שלהם.
יש לי עוד 6 אחים כולם בנים נראים כמעט אותו
הדבר שיער בצבע חום-אגוז לוז עיניים בצבע ירוק
כהה ממש לא דומים לי ולא להוריי, אמי לבקנית
שיער בלונדיני-בלונדיני ועיניים בצבע תכלת של יום
בהיר, שטוף שמש. ממש שמחתי להיות הבת שלה כי
יכולתי לראות את פלא היצירה של אמי כמה היא
יפה גם כשמה את כיסויי הראש הייתה יפה מכל
הנשים. ואבי היה גם יפה תואר, הוא עם שיער שטני
עיניים כחול כהה-עמוק וזקן בגוונים. בחיים לא
ראיתי תופעה כזאת של זקן ובכלל בחיים לא ראיתי
תופעה כזאת של משפחה, איך אנחנו לא דומים אחד
לשני זה היה פשוט מדהים כל פעם מחדש, לראות
איך נועצים בנו עיניים כל פעם שאנחנו מזכירים
שאנחנו משפחה. כל משפחתי הייתה יפת תואר ותמיד
שמחתי על כך. זה היה סוג של ביטחון בשבילי.
הלילה עבר לו, לא הצלחתי בכלל להרגיש שישנתי
הייתי כל כך עייפה. כשקמתי, לשטוף את פני
התהלכתי לי בבית ראיתי את אחיי עוד ישנים את
הורי מנסים לפתוח את העיניים. ראיתי את הכיור
עם כל הכלים הלא שטופים ומיד התחיל בי מרץ

לשטוף את הכלים עשיתי את זה במהירות הבזק תוך
חמש דקות הכול היה מצוחצח כאילו עכשיו יצאו
מהחנות.המרצפות היו לבנות ונקיות וכך גם השיש
במטבח... אני תמיד אהבתי את המטבח ובמיוחד של
אמי. היא תמיד מספרת לי שכשהייתי קטנה כל הזמן
רצתי וזחלתי למטבח כדי לעזור לה ואת האמת אני
לא מתפלא עליי יש הרבה דברים שגורמים לי
להתפלא מעצמי, אבל מהסיפור הזה דווקא לא.
עכשיו שהלכתי סוף-סוף לאמבטיה ראיתי את מראת
הזכוכית, החלקה שתיארה אותי בדיוק כמו שאני.
לפעמים היא הייתה האויב הכי גדול שלי ולפעמים
הייתה החברה הכי טובה שלי. המראה שיקפה לי
בדיוק מה אני ולפעמים הייתי צריכה אותה.
כשהתלבשתי לקחתי את החצאית הארוכה, בצבע
כחול כהה, שלבשתי מעל הגרביון בצבע הכחול כהה
שתואם לחצאית ואת החולצה הארוכה בצבע שחור.
היא הייתה צמודה לאומת החצאית שהתנופפה
ברוח.כשלקחתי את הסנדווויץ שלי והכנסתי לתיק
יחד עם המים שמתי מעליי בלייזר בצבע כחול כהה
שתואם לחצאית ולגרביון ויצאתי מהבית. בלי לדבר
יותר מדי. אני לא ממש סוג של משהי שמדברת

בבוקר. ירדתי במורד המדרגות 3 קומות. גרנו בבניין, אנחנו הדירה הכי עליונה בבניין. בבנין שלנו, בכל קומה יש רק דירה אחת הדירות עצמן רחבות, מתאימות יותר לאירוח אך לא לגור בהן עובדה שאני ואחים שלי ישנים באותו חדר. החדר אומנם גדול אבל יש רק שני חדרים בבית לא כולל הסלון המרווח והמטבח היפיפה והגדול שלנו. זה טיפה מבאס אותי לגור עם כל אחיי. 6 אחים כאשר אני הבת היחידה. ההורים שלי לא חשבו שאני צריכה פרטיות? בייחוד בגיל כזה ועכשיו גם קיבלתי מחזור. אז אם אני לא מספרת לאחים שלי הם יגעו בי כדי לתת לי צ'בכות אבל הם לא יכולים לגעת בי לפי התורה. כאשר אני מקבלת מחזור אז אני צריכה לעמוד במבוכה הזאת, ולספר לכל משפחתי כולל לאבא שלי. ואז בסוף האחים שלי כל ה-4 הימים הללו צוחקים עליי. הם כאלה מעצבנים. אבל אני באמת אוהבת אותם בכל ליבי. כשהייתי כבר למטה ראיתי את הודיה מחכה לי ומנופפת לי ביד החזרתי לה בהנהון ראש. "מה קורה?" שאלה בנימוס. "הכול טוב ומה איתך?" הייתה לי תחושה שהיא רוצה לספר לי משהו חדש משהו שלא ידעתי. היא אף פעם לא מתחילה שיחה

בבוקר היא יודעת כמה אני שונאת לדבר בבוקר. פניה
נהיו טיפה חיוורות, לא ממש הבנתי מה קורה.
"אנחנו עוברים דירה המקום פה נמאס על ההורים
שלי הם רוצים לעבור לגליל למקום יותר פתוח, יותר
ירוק". עכשיו כבר הבנתי מה קרה פה. אני והודיה
תכננו לחיות כל החיים יחד ופתאום ההורים שלה
משנים לנו את התוכניות מה נראה להם?! "מתי כל
זה קורה?" דיברתי בקול חלש ניסיתי להדחיק את
מה שהיא אמרה "לפי מה שההורים שלי אמרו לי
אנחנו עוברים עוד כמה ימים" היא ניסתה לייפות את
המציאות בקול הרך שלה. עכשיו הייתי כבר ממש
מרוגזת וגם ככה דיברתי אליה. "ולא ניסית לעצור
אותם מה לכל הרוחות את עושה?" הרמתי עכשיו את
הקולי שלי "מה נעשה ימי שבת לא נוכל לדבר, לא
נלך יותר יחד לבית הספר ולא לבית הכנסת. מה, את
מרוצה מכל הסיפור הזה?" היא היססה לענות לי
עיניה התגלגלו כדי לחפש את התשובה שהכי פחות
תפגע בי. "אם להגיד את האמת המקום הזה גם קצת
נמאס עליי אני ממש רוצה מרחב, הבית שלנו... הולך
להיות יותר גדול יהיה לי חדר משלי הכול יהיה יותר
טוב" פה כבר עמדתי להתפרץ עליה אבל היא עצרה

אותי והמשיכה לדבר "חוץ מדבר אחד, החברות שלנו. בחיים אני לא אמצא חברה וחברות כמו שלנו אנחנו כל-כך שונות, אבל כל-כך דומות אני ממש יתגעגע אלייך..." הקול שלה נחנק פתאום. ופשוט התגובה היחידה שהייתה לי הייתה "אוווו" וחיבקתי אותה כמו שלא חיבקתי מישהו מעולם. הבנתי שזה הולך להיות אחד המפגשים האחרונים שלנו יחד לזמן הקרוב אז הייתי חייבת לנצל כול רגע! כשעלינו לאוטובוס הייתה שתיקה צורמת לא יכולתי לדבר. הכול היה לי עוד טרי לעיכול וכנראה גם לה. בהמשך היום חשבתי לעצמי מה אני יעשה בלעדיה...? היו לי עוד חברות כמובן, אבל לא כמוה היא הייתה ממש האחות שמעולם לא הייתה לי. כל פרט סיפרנו אחת לשנייה. מה אני יעשה בלי אחותי הקטנה (הודיה הייתה קטנה ממני בחודש) המחשבה הזאת דיכאה אותי. וכך לכל אורך הימים שנותרו לנו יחד כל בוקר קמתי וחשבתי האם אני יראה אותה למטה? וכמובן שידעתי שהיא תהיה למטה אבל התחלתי לפתח חרדה קטנה לגביה, כי באמת היינו ממש קרובות כמו אחיות. בלילות היו לי חלומות ממש עצובים. על איך שאני רואה את המכונית שלהם מתרחקת בלי שאני

אספיק בכלל להגיד לה שלום, וללא ידיעה מתי
נתראה, אם בכלל נתראה. אני בדרך כלל ממש לא
כזאת אני אחת שתמיד שמחה במה שיש לה וגם
כשקורה משהו אני תמיד מסתכלת על חצי הכוס
המלאה אבל במקרה הזה אני פשוט התרוקנתי. ממש
ככה. ביום שהודיה עזבה הייתי ממש שבורה זה לא
היה כמו בחלום, אמרתי לה שלום ואמרנו שבטוח
ניפגש החודש, בכל זאת זה רק שעה נסיעה מכאן,
מירושלים. אבל בכל מקרה הייתי עצובה וראיתי את
זה גם על פניה. ההליכה הלוך וחזור לאולפנה הייתה
ריקה, אז דמיינתי לעצמי את השיחות שבטח היינו
עושות אם היינו יחד זה עזר לי באיזשהו אופן. אבל
מה שהכי העיר אותי היה השיעור עם הרב, הרב
החבר הטוב של אבא שלי. כנראה אבא דיבר איתו על
זה שאני קצת מדוכאת אז הוא העביר לנו שיעור על
חברות, שיכולה להיות גם במרחקים אם זאת חברות
אמת אז היא תחזיק מעמד. אחרי השיעור שמחתי,
הייתה לי תקווה שאנחנו באמת נחזיק על הקשר
בינינו. באמת שהיה לי קשה בלי אחותי הקטנה....
כל שישי שני היינו הולכים לקידוש אצל הרב.
בארוחה הייתה עזרת נשים ועזרת גברים ההפרדה

הזאת הייתה נוחה לי. ידעתי שכמה אנשים שיושבים
לצדי מפרידים ביני לבין בעלי לעתיד. היו לנו עוד 3
שנים עד לחתונה והפעם האחרונה שנתנו לנו לראות
אחד את השנייה היה כשהוא היה בן 13 בבר מצווה
שלו זאת הייתה הפעם האחרונה.... לפני שנתיים
ומאז פנינו לא נפגשו עוד... הקידוש היה יפה מלא
אור ומלא חיים, אני אוהבת את ימי השישי שאנחנו
עושים קידוש אצל הרב אנחנו גם נשארים לישון
אצלו. כל הנשים בחדר אחד וכל הגברים בחדר השני.
תמיד הבית היה מלא יופי, תמיד היה מה לעשות שם.
לרב היו 7 בנות ו3 בנים לא הבנתי איך אפשר להיות
משפחה כל-כך גדולה, לא שאנחנו היינו משפחה
קטנה אבל בכול זאת, אבל לי לא היה איכפת שהיינו
שם. הייתה לי תעסוקה איתן: היינו משחקות יחד,
מדברות. באמת היה כיף! בימי השישי-שבת האלו.
בימי שבת אם היה יום נעים ויפה בדרך כלל בחודשי
הקיץ-אביב היינו יוצאים החוצה. לחצר הגדולה
והירוקה שלהם מלאת הפרחים הצבעוניים שלהם
ועצי הברוש המדהימים בצבע ירוק כהה עמוק
שמזכיר את היער אהבתי את החצר הזאת. וכך חיי
נמשכו היה לי כיף התגברתי על הודיה נפגשנו פעמים

בחודש סיפרנו על כל מה שעבר עלינו מצאתי משהי
חדשה ללכת איתה לאולפנה, וחזרה. שמה היה
אביגיל. בימים שהיינו אצל הרב היה כיף, צחקנו
בלינו. וגם בימי שישי כשהיינו בבית נהניתי כיף לי
להיות יחד עם המשפחה שלי. אני יכולה לספר להם
הכול גם אם משהו מביך אותי אני באמת מרגישה
שיש לי מקום בטוח לחזור אליו.

יום שישי אחד שהיינו אמורים להיות אצל הרב, אחיי
לא הרגישו טוב אז הם נשארו בבית. עם הורינו. אני
הלכתי אל הרב הביתה, לקידוש. ממש אהבתי את
אשתו היא הייתה אישה אדיבה ונחמדה כל מי שרצה
לאכול ולא היה לו, היא נתנה לו. באים אליהם
אנשים לקידוש גם כאלה שלא הוזמנו ותמיד היה
שולחן ארוך עם מלא כיסאות ובכל הכיסאות תמיד
היו מתמלאים אנשים. וכמו תמיד הייתה עזרת נשים
ועזרת גברים. בסוף הארוחה הרב ניגש אליי קוראים
לו הרב שמואל "תיגשי אליי יום אחד השבועה, אני
איתן לך ברכה" הוא אמר בקול עליז. זה לא היה

חדש לי כל כמה זמן הייתי הולכת לרב לקבל ברכה
זה תמיד נתן לי עוד כוח והרגשתי שאני תמיד עוד
יותר מתקרבת לאלוהים. אבל איכשהו זה ניראה לי
מוזר שדווקא הוא זה שפנה אליי בדרך כלל אני פונה
אליו לקבוע תור... בטח רצה לתת לי את זה בתור
מתנה ליום ההולדת שלי שיערך שבוע הבא. "אין
בעיה" השבתי לו "זה יהיה לי לכבוד שהזמנתה
אותי." ככה השיחה הסתיימה בלי שום מילה
מיותרת וכל השישי שבת לא התראינו שוב.
יום שני היום? עכשיו ד בסיוון? עוד לא פתחתי את
עיני וכבר התחילו להתנגן להם שירי יום ההולדת
כנראה שזה ענה לשאלתי. אני כל-כך מאושרת!
תמיד אהבתי את ימי ההולדת שלי אבל מצד שני גם
חששתי כי אני יודעת שככול שימי ההולדת עוברים
ככה גם החתונה מתקרבת. הנושא הזה כל המן מציק
לי כי מצד אחד אני ממש רוצה להתחתן ועוד עם
המיועד שלי זה ממש כבוד אך יש גם את הצד השני
שאני רוצה להישאר גם אחרי גיל 18 בבית של הוריי
כי אני לא יודעת אם אני יהיה מספיק בוגרת אם אני
אצליח לתפקד בעצמי וללא העזרה של הוריי אבל
הצד החיובי של החשש הזה זה שיהיה לי חדר

לבד...או לא לגמרי לבד אלה עם בעלי שיהיה לי
בעזרת השם.

"מזל טוב!" כל אחיי צרחו לי באוזן לפני שעוד
הספקתי לפקוח את עיני. זה למה אני אוהבת את ימי
ההולדת שלי כי תמיד כל תשומת לב אליי אני בדרך
כלל לא צורכת יותר מידי תשומת לב אבל כיף שיש
יום כזה בשנה. "עד 120 שנה" אמא השלימה את
הבנים בקול גאוותי וחיוך מלא שמחה. העוגה
העגולה עם הקצפת הלבנה והקרם החום חיכתה לי
על השולחן בסלון ואבא מסתכל עליה בתאוה עם פה
פתוח מחכה שנאכל כבר ואני בינתיים מסכלת על כל
הבלונים שמפוזרים בכל הבית והחיוך פשוט מתפשט
על כל פניי ולא רוצה להיפסק. כשאבא ראה אותי
הוא פצח בשיר "השירים מהטלפון לא מספיקים?"
שאלתי בקול מגחך כזה. "בפעם הבאה אל תגידי
שאני לא עליז" ענה לי אבא במין קול הזהרה כאילו
זאת הדרך שלו להעלות חיוך על הפנים. מה שבשום
אופן לא נכון אבא שלי תמיד מחיך גם כשעצוב הוא
מחיך זאת אולי התכונות הכי בולטות שלו ולכן אי
אפשר לדעת מה הוא מרגיש. זה תמיד מתסכל את
אמא שלי שהיא לא מצליחה לפצח אותו אבל זה

מצחיק כי אמא שלי תמיד גלויה עם הרגשות שלה
אבל אבא שלי סגור מה שנותן לו יתרון משמעותי
עליה. "את הולכת היום לרב?" אבא שאל את
השאלה למרות שידע את התשובה.
"ברור איזו מין שאלה זו זאת מתנת יום ההולדת
שלה ממנו" ענתה אמא בלי לחשוב פעמיים.
"תודה שנתת לי לענות, אמא...." כעסתי עליה!
והראיתי זאת בלי שום כוונת חרטה. אני שונאת
שעונים במקומי במיוחד שזו בחירה שלי מתי ללכת
ומתי אני רוצה את הברכה הזאת זאת אמורה להיות
ההרגשה שלי מתי אני צריכה את הברכה, לא?!

הלכתי לי לרב. אחרי יום הלימודים הייתה לי
התרגשות מוזרה כאבי בטן שבחיים לא חשתי. אני
חשבתי אולי זה בגלל שידעתי שהוא ישלח לי דרישת
שלום מבנו ממש התרגשתי מעניין החתונה אני כול
הזמן חושבת רק על זה כול העולם שלי סובב סביב
זה! ומיום ליום התאריך קרב בחיים לא רציתי
שהחיים יעברו כל-כך מהר גם עכשיו לא אבל אני
באמת מחכה לזה בקוצר רוח ואני סבלנית ויודעת

שככל שנהיה יותר בוגרים ככה גם העתיד שלנו יחד
יהיה יותר מזהיר ונוכל להקים משפחה בצורה טובה
יותר. ובאת שיש לי את כל החיים כדאי לחכות לו.
בדרך ראיתי כמו בכל יום שלטים על לבוש צנוע לא
חשוף ולא צמוד. תמיד חששתי לכך שאני לא עומדת
בדרישות אני פחדתי שיום אחד גבר יראה בי כאישה
פרוצה שיחליט לירוק עליי לזרוק עליי דברים זה היה
חשש גדול שלי שהעמיד בי חוסר ביטחון. פעם ראיתי
ילדה קטנה שהלכה עם לבוש כמו שצריך ילדה קטנה
שנראית שלא עושה צרות חזרה מבית הספר עם תיק
שנראה יותר גדול ממנה היא הייתה יפה. עיניה היו
חומות יפות ומהפנטות היא הייתה עם שיער חום
ארוך היה קשה להתעלם ממנה באמת ילדה קטנה
ויפה, היא הלכה במדרכת הנשים כמו שצריך בעיניה
ראיתי פחד מסתורי שלא יכולתי לפצח ופתאום נפל
לה משהו. את האירוע הזה אני לעולם לא ישכח
ולעולם שאני ילך ברחוב הזה יעלו לי דמעות בעיניים.
בלי שום מקום היא התכופפה לקחת את מה שנפל לה
אבל אז התחילו לזרוק אבנים מבלי שום ידיעה
מוקדמת. ורק אחר-כך הבנתי שזה בעצם היה בגלל
שהי התכופפה ראו לה את הגוף. הילדה המסכנה

נפגעה בראש ירד לה קצת דם ראיתי אותה נוגעת
בראש שלה והטיפות נוזלות אחת אחרי השנייה.
הרגשתי איך אני רועדת איל כול גופי לא מפסיק
לרעוד ואני לא מצליחה ללכת איך הדמעות זולגות לי
איך כול היום נהרס זה היה לפני שמונה שנים
האירוע המביש הזה קרה ומעז הוא לא נשכח אפילו
לפעם אחת. מאז חוסר הביטחון של הלבוש לי עלה
ומאז הבנתי עד כמה הלבוש מקבל אצלנו חשיבות
מאז קניתי חולצות שתואמות בדיוק לרחוב שלנו
מאז חיי הראש שלי השתנה לגמרי לגבי האופוריה.
הלכתי לרב בלבוש הכי צנוע שרק אישה יכולה לקבל
מהחנות אהבתי את השמלה הזו היא הייתה חגיגית
קניתי אותה במיוחד ליום ההולדת שלי היא הייתה
בצבע ירוק חאקי פשוטה אבל יפה. נכנסתי אל ביתו
של הרב אשתו קיבלה אותי בברכת יום הולדת וככה
גם בנותיה. אשתו הובילה אותי לבית המשרד שלו
בחצר. החצר שלהם הייתה ענקית אז בית המשרד
שלו היה גם יחסית גדול, מושקע ויפה. כשפתחתי את
הדלת שמעתי את הרב בדיוק מסיים שיחה. "נדבר
אחר-כך יש לי משהו חשוב לעשות.....כן, טוב ביי"
חשבתי לעצמי אני הדבר החשוב שלו מה אני עד כדאי

כך חשובה לו המחשבה הזאת העלתה לי חיוך על
הפנים. "אפשר להיכנס?" שאלתי בטון עליז אפשר
היה להרגיש את השמחה באוויר. "בטח... בואי שבי
נא ילדתי" אמר.

ישבתי בכיסא הוא עמד לקראתי והיה נדמה שהוא
בא להושיט לי יד הססנית ולא הבנתי מה קורה פה
הרי אסור לו לתת לי יד זה נגד חוקי התורה, לא? לא
החזרתי לו יד השתיקה נמשכה כמה דקות ספורות.
הבטתי לשנייה הצידה וראיתי מזרן עבה גדול
ומרשים. "סליחה שאני מאירה
אבל לא ידעתי שאתה ישן פה" בפניו ראיתי מתח.
מתח שלא מוסבר לי
"כן, לא מזמן שמתו אותו פה....הוא משמש אותי
לימים שאני עובד עד שעה מאוחרת ולא מצליח
להקים את עצמי ל...למיטה אז אני ישן פה" הוא
גמגם, גמגום מוזר בתשובה שלו. בלי לשים לב בזמן
שאני מסתכלת על המזרן עם מצעי הסאטן האדומים
הוא קם בפתאומיות כזאת ואמר בלחש "אני מצטער
שזה ביום ההולדת שלך". קפאתי במקום לא הבנתי
למה הוא מתכוון לא הבנתי מה קורה סביבי וכבר
פניו היו צמודים לפניי ראיתי את הפה שלא מתקרב
לשלי הרגשתי את הלשון שלו בשלי הרגשתי איך היא
זזה בלי רצון ובלי יכולת שליטה הרגשתי את הזקן
שלו מדגדג את הפנים שלי. הוא משך אותי למזרן
הרגשתי כמו בובה הוא השכיב אותי על הצד כדאי

שאני אראה אותו וגם הוא שכב על הצד כדאי לראות
אותי פתאום הוא הוציא מילים מהפה שהיה קל
להבין אותם הוא היה כמו המראה שלי. "את כל-כך
יפה פניי התינוק שלה החלקים" והוא ליטף אותי
בפנים. "השיער הזהוב שלך" והוא התחיל לשחק לי
בשיער. "העיניים המקסימות שלך בצבע חום בהיר-
בהיר" הוא הדגיש את צבע עיני וכיסה את עיני עם
העפעפיים כאילו אני גופה מתה. ככה הרגשתי.
"השפתיים הקטנות והבשרניות שלך" ונישק אותן
לאט, לאט כל נשיקה נמשכה כמו נצח. "והגוף הקטן
השברירי והיפה שלך" עדיין לא פקחתי את עיני.
הרגשתי את ידיו מפשיטות אותי לאט, לאט. פתאום
הוא הפסיק לגעת בי עברה בי צמרמורת לשנייה
פקחתי את עיני בזהירות ראיתי אותו נועל את הדלת
לאט, לאט ואיך הוא מוריד את הז'קט השחור שלו
ולאחר מכן את החולצה המכופתרת לאט, לאט ואז
את החגורה שלו מוציא מהמכנסיים לאט, לאט.
התנדנדתי בתקווה שזה סיוט בלעוט בתקווה שהכול
חלום רע, רע מאוד. אמא תעירי אותי בבקשה
התחננתי. למה עכשיו אני לא מצליחה להתעורר?
אמא!!!! צעקתי לי במוח ומרוב הצרחה אני חושבת

שנהיתי לכמה שניות חרשת. פתאום הרגשתי קור עז
בכול הגוף הסתכלתי עליו על הגוף שלי וראיתי את
עצמי ללא מכסה מופשטת לגמרי אפילו לא שמתי לב
שהוא נגע בי מרוב שהייתי קפואה. המכנסיים היו
כבר על הרצפה ולאט, לאט עליתי לכיוון מעלה עם
הראש והוא הוריד את התחתון שלו ובסוף רק בסוף
הוא הוריד את העליים והגרביים דווקא אותם הוריד
מהר. את השעון משום מה השאיר על עצמו. הוא
מלמל לעצמו משהו בשקט, בקושי הצלחתי להבין מה
אמר אבל נראלי שזה היה שעה. הוא תכנן את הזמן
שלו איתי ולפי מה שאני זוכרת שהגעתי אליו היה
ארבע אחר הצהריים ואני אמרתי להוריי שאחזור
בשמונה וחצי. כעסתי על עצמי למה הייתי צריכה כל-
כך הרבה זמן אצלו למה אמרתי להם שאני אחזור
בשעה כזאת מאוחרת אף אחד לא ידאג לי כול ארבע
השעות האלו יחשבו שאני בסדר.... שאני מוגנת. כל
שאר ארבע השעות האלו עברו כמו ימים שלמים אלו
היו סצנות של נשיקות נגיעות ליטופים ובעיקר הוא
עליי כי אני לא הצלחתי לזוז רק שכבתי כמו בובה
נטולת מעשה.

אני חושבת חצי שעה לפני השעה שמונה האיש שחרר אותי אבל לפני שפתח את הדלת כדאי שאני אוכל להסתלק מהמקום הזה הוא הושיב אותי על כיסא פשוטו כמשמעו הוא לקח אותי על הידיים כמו בובה ועשה לי הדרכה איך אני יוצאת מכאן לבית שלו ואומרת שלום יפה לאשתו ולילדים שלו חוץ מ....לאחד שברגעים אלה לא ממש עניין אותי. אני חושבת שהוא ניסה ללמד אותי איך להסתיר את הרגשות שלי, הוא היה ממש מנוסה אבל הוא היה מופתע שבאמת לא הייתה לי שום הבעה בפנים. פנים חלקות. גם המוח היה ריק נטול מחשבות השעות האלו היו כמו נצח חשבתי שלעולם לא אצא מהחדר הזה עד הרגע שהוא פתח את הדלת ואמר לי בפנים מופנות מטה "אני מצטער באמת...." עכשיו המבט שלו ננעץ ממש לתוך העניים שלי "בבקשה תחשבי על המשפחה שלי אם היא תדע מה קרה פה אל תהרסי לי את החיים". לא עלו לי שום מחשבות שום רגשות בקשר למה שאמר רק רציתי להמשיך בחיי כאילו לא קרה פה כלום. כשיצאתי מבית המשרד שלו אל החצר הלכתי באיטיות כאילו משהו לא נתן לי לברוח מהמקום הזה המוח שלי עדיין היה קפוא ושום

מחשבה על מה שקרה שם לא עלתה בי. כשהגעתי
לדלת האחורית בביתו נכנסתי אמרתי שלום יפה
לאשתו ולילדים שלהם ויצאתי מהבית אל הרחוב.
אני חושבת שלא הייתי צריכה את ההסבר שהאיש
נתן לי הסדרתי בעצמי איך להסתיר את הרגשות שלי.
כשהלכתי ברחוב המחשבות היחידות שעלו בי היו רק
שאני צריכה לסיים את שיעורי הבית בתושב"ע
ולסדר את החדר שלי ושל אחיי שום דבר אחר לא
עלה בי. כשהגעתי הביתה הייתה עוד חתיכת עוגה על
השולחן אז הכנסתי אותה למקרר ניקיתי קצת את
השולחן. אמא הייתה בסלון קרא איזה ספר
וכשהבחינה בי שאלה אותי בעיניים סקרניות "איך
היה אצל הרב?"
בשלב הזה עוד לא היו לי התלבטויות מה לענות לה
"היה בסדר הוא נתן לי ברכה ממש יפה ודיבר איתי
קצת על הבית ספר נתן לי עצות בדברים ששאלתי
אותו הוא היה בסדר גמור אני ממש ממש שמחה
שהלכתי אליו היום" ההבעה בעיני הייתה משכנעת
מאוד כי אמא בכלל לא הבחינה במשהו כי אני עדיין
לא עיכלתי את מה שקרה שם. ככה עדיף שאני אשאר
בלי שום ידיעה בלי שום הרגשה למה שהיה שם.

"שמחה שנהנת" השיבה והחיוך שעל פניה היה גדול. "גם אני " השבתי בקול מחויך. הלכתי לחדר שלי סידרתי אותו במהירות שיא לקחתי את כל הבגדים לכביסה החלפתי מצעים סידרתי את השולחנות היום בחדר שלי שני שולחנות ארוכים כדאי שאני ואחיי נוכל לעשות שם שיעורי בית אלה היו שולחנות עץ בצבע לבן ממש יפה ממש מתאים לסגנון שלי. כשסיימתי לסדר את החדר שלי התיישבתי על אחד מהכיסאות והכנתי את שיעורי הבית לא לקח לי הרבה זמן שיעורי תושב"ע היו לי קלים להבנה אז שמחתי שרק במקצוע הזה היה לי שיעורי בית. הייתי כבר עייפה מכול היום הזה הלכתי מהר להתקלח שמתתי כותונת חמה וארוכה נכנסתי למיטה שלי ותוך חמש דקות כבר נרדמתי. הייתי כל-כך עייפה שכשנשכבתי במיטה התחלתי להרגיש סחרחורת. קמתי בתשע בבוקר זה ממש מוזר בדרך כלל אני קמה בשש וחצי שבע בלי שעון מעורר. יש לי את אלוהים שמעיר אותי כול בוקר בשיר ערש שמעורר אותי אני ממש יכולה לשמוע את השירה אבל באותו יום משום מה לא שמעתי לא שירה, לא קולות. הסתובבתי בחדרי הבית ראיתי שאין אף אחד

ממש התחלתי להילחץ, איך זה שאמא לא העירה אותי?! מה הסיבה שלה? הרי היא יודעת שאני לא אוהבת להישאר בבית בימי חול. אין מה לעשות בבית באמת שאין וזה לא בגלל שאני חננה פשוט אין באמת מה לעשות אין לנו טלוויזיה, מחשב או כול אמצעי תקשורת אחר כי ההורים שלי מאמינים שלא צריך לראות מה שקורה במדינה או משהו כזה. יש רק קלטות של רבנים מעבירים שיעורים ורוב הקלטות הם... של האיש ההוא. מרוב המחשבה הזאת נהייתי גם רעבה וגם הייתה לי תחושת הקאה התלבטתי מה לעשות קודם אם להקיא עכשיו או אחרי שאני אוכלת? החלטתי זאת אומרת הגוף שלי החליט. רצתי בטירוף לשירותים והקאתי אני חושבת את כול הנשמה שלי הקאתי והריח עשה לי עוד יותר סחרחורת ותחושת הרעב הלכה. התבאסתי כי ממש רציתי לאכול ועכשיו זה הלך. אבל לא להרבה זמן. בערך בסביבות השעה אחת עשרה התחלתי לאכול ממש. בחיים לא אכלתי ככה זאת התנהגות ממש לא אופיינית לי, כאילו שד נכנס לתוכי. ממש רציתי שאמא תבוא שתבדוק מה יש לי. אבל בתוך תוכי ידעתי שהיא לא תדע, היא בחיים לא תדע. אחרי

שסיימתי לטרופ מקרר שלם הרגשתי עוד פעם שאני
חייבת להקיא רצתי עוד פעם לשירותים וכול מה
שהכנסתי לפה יצא החוצה זה לא הספיק להתעכל
וכבר יוצא החוצה. שסיימתי להקיא הריח שהרחתי
היה מעורר בחילה אבל כבר לא היה לי מה להקיא.
לפחות חצי שעה ישבתי על יד השירותים למקרה
שיהיה התקף הקאה שוב. היו לי התקפים קטנים של
פה ושם אבל הרגשתי שאני כבר יכולה ללכת לחדר
שלי ולחזור לישון זה הדבר היחיד שעניין אותי,
לישון! המיטה הייתה ממש נוחה והשמיכה כיסתה
אותי מכף רגל ועד ראש הייתה הרגשה חמימה, החדר
היה חשוך ממש מטעים לישון עכשיו. כשעצמתי את
העיניים מוכה בכול כוחי לישון התחילו החלמות
להשתחל ולהפרעה לשינה שלי. חלמתי יותר נכון
הרגשתי איך זה נוגע בי בכול המקומות בגוף איך אני
משותקת לגמרי בלי יכולת לזוז אפילו לא סנטימטר
איך זה מלטף לי בשיער ואז עובר ללחי ומשם מתחיל
להפשיט אותי לאט, לאט. ואז התחיל לנשק אותי...
מה זה הרטוב הזה חשבתי לעצמי מה קורה פה?
המצח היה רטוב לגמרי וככה גם הסדינים קמתי
בקצב איטי הלכתי לכיוון השירותים וכשהלכתי

לכיוון שמת לי לב שמאחורי החלון יש חושך, אפל,
מסתורי הירח היה ירח מלא זוהר לא היו עננים
בשמים. מה השעה? כמה זמן ישנתי?
נכנסתי לשירותים הסתכלתי בראי וראיתי מפלצת.
השיער היה כמו אחרי מלחמה עומד לכול הכיוונים
כאילו התחשמלתי, העיניים היו אדומות כמו דם,
הלחיים היו אדומות ורודות וכשהסתכלתי בבירור
יותר ראיתי איך נוטפות לי טיפות, טיפות של זיעה
מהמצח לסנטר. מה קרה לי? כמה זמן ישנתי? לא
הבנתי כלום!
כשהלכתי לראות בשעון שבמטבח לראות מה השעה
ראיתי שאין אף אחד לא שמת לי לב שהאחים שלי
בחדר ישנים זה מוזר כי בדרך כלל אני ממש עיני נץ.
באמת!! זאת השעה מה עבר עליי חשבתי לעצמי היה
אחד לפנות בבוקר ישנתי 12 שעות רצופות ואני עדיין
עייפה? הרגשתי שאם עכשיו אני לא הולכת למיטה
אני פשוט אתעלף מעייפות, אבל הבנתי שאין סיכוי
שאני חוזרת למיטה שהיא כולה רטובה וגם אני כול
כך רטובה שאני חייבת להתקלח לא משנה מה השעה.
אז מהר רצתי בשקט מהמטבח למקלחת לקחת
מצעים חדשים. ראיתי סדינים אדומים ומיד הסטתי

את המבט מהם אני לא מוכנה לזכור לרגע כלום. אז
ישר הושטתי את היד לעבר המצעים הכחולים. כחול
רויאל אני ממש אוהבת את הצבע הזה הוא עמוק
תמיד אני חושבת שיש משמעות מעבר לצבע הזה.
מהר החלפתי את הסדינים וישר רצתי, בשקט
להתקלח.

לא, לא אסור לי אסור לי! אני לא יכולה להסתכל זהו
אני כבר לא אני הוא הפך אותי למפלצת הוא עשה
ממני פרוצה! איך אני יכולה עכשיו ללכת ברחוב? איך
אני יכולה להתקלח שאני לא יכולה להסתכל על עצמי
שאני פשוט דוחה את עצמי? הבנתי שאני חייבת
להתקלח אבל זאת הייתה הרגשה לא נעימה זאת
הייתה הרגשה צורבת. כל נגיעה בגוף שלי הייתה
כואבת יותר מהשנייה עכשיו אני מרגישה מה
הרגשתי באותו הרגע, אז הייתי משותקת בלי שום
הרגשה אבל עכשיו שאני נוגעת בעצמי אני מרגישה
את כול הכאב את כול הכאב שחביתי שם ולא
הרגשתי....

יום למחרת אחרי שישנתי את כל המשך הלילה שוב
התעוררתי בלי שאף אחד יעיר אותי מאוחר בבוקר
לא יכולתי ללכת לראי להסתכל על עצמי אבל

הרגשתי את הסרט חוזר על עצמו אני שוב נוטפת זיעה יש לי עוד פעם בחילה אבל עכשיו בכלל לא היה לי רגע להחליט פשוט רצתי ועכשיו לא בשקט אף אחד לא היה בבית. פשוט רצתי לשירותים והקאתי את נשמתی ולא היה לי מה להקיא אני חושבת שעוד שנייה הקאתי את האיברים שלי לא היה לי כלום בגוף הייתי ריקה, לגמרי ריקה.

שוב תקף אותי התקף הרעב שוב טרפתי מקרר. הכול חזר על עצמו אבל עכשיו היה לי יותר מקום לחשוב אם בשלושים שעות הקודמות לא חשבתי בכלל רק דברים טכניים בלבד עכשיו חשבתי כמה זמן לא ראיתי את המשפחה שלי? למה הם לא מעירים אותי כדאי שאני אגיע לאולפנא? מה קורה פה? כל הבוקר המאוחר והצהריים היו לי מחשבות על מה למה. הזמן עבר לי ממש מהר בטיל עד שאמא והאחים הגיעו ואז השאלות פשוט רצו לי מהלשון בלי שאני אשים לב בלי שהייתה לי יכולת שליטה. "אמא למה לא הערת אותי?" "לא רצית לראותי אותי?" "לא התראינו 30 שעות למה לפחות לא אמרת לי שלום שאת הולכת?" אמא רק הניחה את הקניות על השולחן שבמטבח ואמרה "את נראית נורא לכי

להתקלח ואחר כך נדבר" העיניים שלה היו מלאות
רחמים כאילו היה לה משהו לספר לי שלא ידעתי
ממש הסתקרנתי לדעת מה התשובות שלה אבל רוב
המחשה שלי הייתה איך אני עוברת את הסיוט הזה
איך עכשיו יום יום אני יעבור את זה איך אני יהיה
מסוגלת לזה? להתקלח הסיוט החדש, הדבר היחיד
שעניין אותי כרגע. הלכתי למקלחת התקלחתי
והסיוט חזר על עצמו כול נגיעה צרבה כול זיכרון
הטיח בי חוס צורב הכול צרב. שסיימתי להתקלח
התלבשתי שמתתי כותנת חדשה כי הקודמת הייתה
מלאה זיעה ותיארתי לעצמי שאני אצטרך להחליף
מצעים חדשים כי בטח הם גן ספוגי זיעה. הלכתי
לאמא שלי התיישבתי מולה נעצתי בה עיניים בזמן
היא קראה את העיתון בהתעניינות רבה ככה רצתה
שאני אחשוב אני במציאות היא שמה לב שהתיישבתי
והיא רק רצתה להרוויח זמן כדי לנסח מה שהיא
רוצה להגיד לי. במשך שתי דקות זה נמשך המתח
הרג אותי לא יכולתי להמשיך לשאת את הכובד אז
אני התחלתי בשיחה "אמא שלום....מזמן לא
התראינו" אמרתי לה את זה בצורה מתחכמת כזאת
כדי שלא תשים לב למתח שצורב בי "כן, אבלין מזמן.

אבל לכך יש סיבה" מה הסיבה? מה הסיבה? חשבתי לעצמי ניסיתי להסתיר אבל בלי הצלחה העיניים שלי נפתחו לרווחה מלאות סקרנות אמא שמה לב זה והיא עיקמה את הפנים ובעיניה עוד פעם המבט מלא רחמים שלה. המחזה היה לי קשה מדי לא יכולתי לראות אמא שלי ככה מרחמת, במיוחד לא עליי! מה כבר עשיתי שצריך להסתכל עליי ככה? מה כבר חשף אותי הרי לא התראינו 30 שעות?

"אני חושבת שאני מבינה מה עובר עלייך" הדיבור שלה קטע את המחשבות שהתרוצצו לי בראש איימו להתפוצץ. "את יודעת מה קרה לך כול הזמן הזה שישנת? שקמת להתקלח? עכשיו שהתקלחת? את מודעת למה שקורה לך?" לא הבנתי למה היא מתכוונת, מה כבר קורה לי למה אני צריכה להיות מודעת? נתתי לה להמשיך לדבר, לא רציתי לדבר, לא היה לי מה להגיד וגם אם היה לי הרגשתי שבלעתי את הלשון. "אנחנו לא יודעים מה עובר עלייך אבל את...." היא לא ידעה איך להמשיך המילים נבלעו לה ממש כאילו נחנקה, אבל אז פתחה את הפה והמשיחה לדבר בקול ברור וכואב. "את צורחת מתוך שינה את מזיעה כאילו התקלחת וכשאת מתקלחת

זה נהפך ליותר גרוע" מה? ! מה אמא אמרה עכשיו?
אני צורחת? זה לא יכול להיות, איך אני לא שומעת
את עצמי? המחשבות שלי עד כדי כך חזקות שאני לא
שומעת את עצמי? אז איך זה שישנתי 12 שעות?
אמא ראתה שאני לא ימשיך את השיחה שאני לא
אגיב למה שאמרה ואז שוב פתחה את הפה והמילים
שאמרה צרבו לי עכשיו יותר מכול דבר "אני חושבת
שאת צריכה ללכת לרב הוא ירפה אותך, ברור שאת
לא מרגישה טוב כדאי שתלכי אליו אל שמואל הוא
יעשה לך טוב" היא חייכה אלי היה לה עכשיו פנים
של תקווה. כול פעם שמישהו לא הרגיש טוב במקום
ללכת לרופא שבכלל לא ידענו מזה אני למשל לא
ידעתי מה זה רופא אף פעם לא הלכתי לאחד כזה אז
במקום זה הלכנו לרב הוא היה נותן לנו ברכה
לבריות ובאמת כמעט בכול המקרים זה עבד בכול
המקרים שבהם אני הייתי חולה זה לפחות עבד.
טעות, טעות גדולה חשבתי לעצמי אני לא חולה אני
ממש לא צריכה ללכת לרב אני... היה לי קשה לבטא
את זה אפילו בראש ממש גמגמתי אני פ... פרוצה
אמא ברוב המקרים צודקת אבל הפעם היא לא היא

טעתה אבל לא האשמתי אותה זה היה ממש מופרח
לחשוב על זה.

אני לא יודעת מה קשה יותר היום ההוא הוא היום
הזה. לחזור לזירת הפשע בלי יכולת לברוח בלי יכולת
להתנגד. אמא לקחה אותי בניגוד לרצוני ניסיתי
לשכנע אותה שאני בסדר זה היה רק איזה סיוט חולף
אבל כנראה לא הייתי מודעת לעצמי מספיק שבוע
שלם הזעתי בלי הכרה שבוע שלם צרחתי בלי לשים
לב שבוע שלם לא ראיתי אף אחד חוץ מהמשפה שלי
שבוע שלם הייתי מרותקת למחשבות שלי שאכלו
אותי וצרבו לי. הסיוטים שמהם הזעתי וצרחתי לא
היו לי ברורים רק ידעתי שחלמתי את אותו החלום
ובחלום הזה קשרו אותי לקיר ואצבעות נגעו בי כמו
דקירות. "בהצלחה מתוקה, מקווה שתחלימי" היא
אמרה בקול באמת מלא תקווה. היא חיכתה לי בבית
של משפחת כהן ואני הייתי כמובן חייבת להמשיך
למשרד שלו. הסתובבתי אליה וחייכתי חיוך קטן
שיסתיר את הלחץ והכעס שעובר בי עכשיו אבל
חשבתי שכולם שמים לב לזה שאני עצבנית בצורה
מפחידה. הוא יודע שאני מגיעה אליו מעניין מה הוא
תכנן עכשיו המחשבות שלי השתוללו לא היה שום

דרך לעצור את הרגשות שעברו בי אבל הרגש שהכי שלט הוא האכזבה הערצתי אותו הקשבתי לכול מילה שאמר אבל עכשיו אין לי שום כבוד אליו שום הערכה שום ניצוץ של הערצה מבחינתי הוא היה מעורר רחמים שככה הוא עושה לילדה בכלל למישהי לא ידעתי שדברים כאלה קיימים זה לא היה בדמיון שלי לכן אני לא מאשימה את אמא שהיא בכלל לא בכיוון אני גם לא מאשימה אותו אני לא יודעת מה גרם לו לעשות לי את זה לחולל בי את החטא הזה לגרום לי לייסורים כול ימי חיי הדבר היחיד שעורר אצלי רגש אליו זה הרחמים אני יתפלל בשבילו כדי שהשד הזה יצא ממנו אבל אין שום סיכוי שזה יחזור שאני יחזור המצב השתנה וזה לתמיד. פתחתי את הדלת בקצב איטי הוא ישב לא הסתכל עליי הוא היה עסוק בניירות אני חושבת שהוא ידע שאני לא חולה הוא היחיד שידע מה עובר עליי. "אההה את רוצה לשבת?" הפנים שלו היו מבוישות, לא ידע מה לומר. עמדתי שם וכמובן שלא רציתי לשבת אבל בכול זאת מתוך נימוס ישבתי והקשבתי למה שיש לו להגיד שתקתי. "אז את רוצה ברכה?" הייתי מופתעת הוא לא אמר שום דבר קיוויתי שלא ישים לב להבעה

המופתעת שלי. "אני מבין שכן אחרת לא היית באה
לכאן" והוא התחיל לברך אותי או משהו בסגנון, לא
שמתי לזה לב פשוט עצמתי עיניים ומלמלתי לעצמי
שיר במוח משהו שיסיח את דעתי ואז משום מקום
משהו קרה בלי שמתי לב זה קרה בלי שום הודעה
מוקדמת ראיתי נעצתי עיניים לא מאמינה שזה קורה
המזרון היה שם עם אותם המצעים בצבע אדום
הסדר היה אותו סדר מאז שהלכתי ראיתי את הכול
כאילו לפני שעכשיו השנייה שעזבתי את החדר הזה
מלפני שבוע. הוא עדיין בירך תמיד שבירך עצם
עיניים אז לא שם לב לגל הדמעות שעוד שנייה איים
לצאת העור שלי נהיה עור ברווז ובראות מטושטשת
שמתי לב שהוא פתח עיניים בבהלה הוא לא הבין מה
קורה פה הוא הסתכל ימינה ושמאלה בבהלה ולא
ידע מה לעשות אני לא הבנתי מה קורה לו. כשהסתתי
את המבט מהמזרון שמעתי קול יציב ושקט "למה
את צורחת ילדתי?" עוד פעם צרחתי? מה יש לי?
"סיימת את הברכה?" שאלתי בנימוס בזמן שאני
מנגבת בגב כף היד את הדמעות שעוד שנייה זלגו
"כן" אז אני משוחררת? "כן" מהרגע ששמתי את
המילה קמתי בתנועה חדה וישר סובבתי את עצמי

לכיוון הדלת פתאום נשמע קול "ביי נהיה בקשר אבא
שלך בטח יעדכן אותי בשלומך" פתחתי את הדלת בלי
להשמיע קול והלכתי בצעדים גדולים לכיוון הבית
אמא שלי חיכתה לי "איך היה מתוקה?" ועל פניה
התפשט חיוך רחב "היה בסדר טוב שבאתי הנה לקבל
ברכה" שיקרתי קיוויתי שהשקר לא יהיה שקוף.

הימים חלפו ואמא החליטה שאני צריכה כבר לחזור
שאני צריכה לחזור לשגרה למרות הסיוטים
שהתמשכו ולמרות שכול פעם שמישהו נגע בי
הרגשתי צריבה כאב בלתי מוסבר למרות שבכלל לא
התכוונו לפגוע בי.

"אבלין קומי, קומי הבוקר פה" הקול הקטיפתי לא
היה יותר קטיפתי הוא היה צרה מישהו נגע בי אני
חושב יד של אישה והאישה היחידה בבית חוץ ממני
היא אמא, הרגשתי שהיא נוגעת בי את היד שלה
נדבקת אלי היה משהו דביק כבר לא הייתי צריכה
לשאר לא הייתי צריכה לחשוב מה זה, זה היה מובן
מאילו מה זה זאת הייתה הזיעה שתקפה אותי כול
לילה זה היה הנוזל של הלחץ שהופרש ממני
בשבועיים האחרונים זאת הייתה תופעת הלוואי לכול
מה שקרה. "ששש למה לצעוק?" אמא אמרה לי
ועדיין נגעה בי אני לא שומעת את עצמי צועקת אני
לא שומעת כלום אני שומעת שקט. ההשערה שלי
הייתה שהצעקות שלי, שלא שמעתי אותן הן
התגובות שלי לכול המחשבות שלא היו רצויות
במוחי. משהו היה חסר משהו שחשתי בו ועשיו אני
כבר לא מרגישה הזזתי את הראש לכיוון הגוף שלי

וראיתי שאמא כבר לא נוגעת בי לא היה משהו דביק
שנגע בי היא עמדה ובפניה נראה עצב. הסתכלתי
עליה התמקדתי בעיניים שלה רציתי להעביר לה דרך
המחשבה מה עובר עליי למה אני ככה אבל גם אם
יכולתי לעשות זאת לא הייתי עושה הסבל רב מידי
אני לא רוצה שהיא תהיה קרובה לזה לא רציתי שגם
היא תסבול לא רציתי נתק בין המשפחות לא רציתי
להיות בושה בשביל ההורים שלי לא רציתי שהיא
תתבייש בי רציתי לשאת את התיק הזה לבד.
המחשבות האלו חנקו אותי לא היה לי אוויר לנשימה
הרגשתי איך אני מכחילה איך מצבע גוף אני נהיית
כחולה הייתה לי משאלת לב קטנה שאמא לא תשים
לזה לב. "אני הולכת להתקלח" הייתי חייבת להגיעה
למקלחת לפני שזה יצא "בוקר טוב מתוקה" הקול
שלה נשמע מתוח לא ידעתי לאן לפרש את המתח
בקול שלה אל הצעקה שלי וההזעה הבלתי פוסקת או
אל הגוון הכחול על הפנים שלי שהתפללתי שלא
תשים לכך לב. כשהלכתי יותר נכון רצתי ריצה קלה
הרגשתי סחרחורת ולאט לאט היא התחזקה. וואו,
זה היה שחרור כמעט ולא הספקתי להגיע כמעט וזה
היה בורח לי אבל הספקתי להתכופף לאסוף את

השיער ולהקיא את נשמתי הספקתי הרגשתי כמו
מנצחת שהגעתי בזמן הגרון שלי כבר נחנק מעודף
הקיא שעמד לי ולא הבנתי מאיפה הוא בא הרי
בלילה לא אכלתי אז איך יש לי על הבוקר הקאות וזה
נמשך ככה כבר שבועיים, עמדתי מול המראה משהו
בפרטים היה לי משונה שבועיים אני מקיאה יש לי
תאבון בלתי מובן משהו כאן לא מסתדר לי....
המקלחת היום הייתה יותר ארוכה מהרגיל האם גם
היום צעקתי? אני לא רוצה לשאול את אמא אני
מתביישת לשאול היא כבר יודעת שאני לא שפויה
היא כנראה מודעת לזה שאני לא מודעת לזה שאני
צועקת. ברגע שאני מסיימת להתקלח אני מנסה
להיזכר על מה חשבתי במקלחת וכלום לא עולה לי
אולי פלאשבקים אבל הם שונים ממה שאני חולמת
בלילה. לקחתי ערימת בגדים : 2 גרביונים, חצאית
ארוכה, 5 חולצות ארוכות (2 דקות ו3 עבות).
התחלתי להתלבש שמתי מעליי את 2 הגרביונים
בצבע שחור אחר כך שמתי מעליי את החצאית
הארוכה בצבע תכלת ואז התחלתי עם שכבות
החולצה שמתי בשכבה הראשונה חולצה קצרה חלקה
לבנה דקה בשכבה השנייה שמתי חולצה קצרה חלקה

שחורה דקה שכבה שלישית שמתה חולצה ארוכה עבה
כחולה שכבה רביעית שמתה את אותה החולצה
ששמתה בשכבה השלישית ובשכבה האחרונה שמתה
חולצת ג'ינס עבה כפתרתי את הכפתורים. כשפתחתי
את דלת האמבטיה חשתי בריח שבדרך כלל קשה
להריח אותו במשהו שבדרך כלל לא שמתה אליו לב
זה היה בריח חמניות הריח היה לי ברור זה היה
חמניות. הלכתי לכיוון הסלון לראות מה זה הריח של
החמניות שאני מריחה זה עמד שם האגרטל היפה
שאני כול כך אוהבת האגרטל מסבתא רבקה האגרטל
השקוף עם עיטורי התחרה העדינים. קרני השמש
ליטפו אותו והאגרטל החזירו נצנוץ כול כך יפה אבל
מה שגרם לי שוק לא היה האגרטל היפה שהכרתי
שסימן בשבילי כול כך הרבה אלה מה שהיה בתוך
האגרטל בחיים לא היה לי חוש ריח כזה מפותח
ופתאום אני מריחה משהו ואני גם צודקת בניחוש
שלי אלו באמת היו חמניות, צדקתי ההרגשה הייתה
מוזרה לא הבנתי מאיפה זה בא לי מאיפה הבאתי את
הניחוש הזה לא היה לי יותר מידי זמן להתחיל
לחשוב ממש מיהרתי. היום זה היום הראשון שלי,
מאז המקרה שאני חוזרת לאולפנא. המחשבות שלי

הרגשות שלי היו מעורבים, עוד לא הייתי מוכנה
נפשית וגופנית להיפגש עם אנשים הרגשתי לא טוב
מכול הבחינות, אבל מצד שאני כבר לא יכולתי להיות
סגורה בבית הייתה לי הרגשה שאני נחנקת שאני
חייבת לצאת מפה החוצה אחרת אני אתמוטט יותר
ממה שאני עכשיו ולא רציתי לדעת איך זה שאני
אהיה ממוטטת סופית.

לא יכולתי לפקוח עיניים מרוב הסנוור. ההליכה שלי
הייתה עקומה, מגושמת לגמרי לא הצלחתי ללכת
ישר, הייתי מכופפת והפנים כלפי מטה כשניסיתי
להרים ראש, לא הצלחתי פתחתי רק לכמה שניות
לראות שאני לא הולכת עקום מדי לכיוון הכביש.
כשהייתי בבית לא חשבתי עד כמה זה יהיה קשה
לראות אור יום אמיתי לא עמום לא דרך החלון לא
חשבתי על הפרטים עד הסוף. כול השהות שלי בבית
למשך השבועיים הללו היו בלי יציאה רק פעם
אחת...לרב אבל גם אז זה היה בערב ולא היה אור
יום. בחיים לא חשבתי שאני אחוש ככה הבניינים
בשכונה שלנו צפופים אמנם לא גבוהים יחסית אבל
הם לעיתים קרובות הסתירו את השמש לפחות ככה
הרגשתי...עד עכשיו. אחרי עשר דקות התרגלתי פחות

או יותר לשמש הצלחתי להרים את הראש קצת,
להסתכל ישר. פתאום צצה לי מחשבה בבום פתאום
הבנתי שיש משהו הרבה יותר חמור מסנוור של שמש
שלא הרשתי שבועיים או מלחזור לאולפנא שאני
עדיין מקיאה או שיש לי סחרחורות ההבנה הזאת
הייתה קשה לעיכול לא יכולתי לשאת אותה בשנייה
שקלטתי אותה בשנייה שהראש שלי עיכל אותה לא
לקח הרבה זמן מאז שהרמתי את הראש ישר עד
שהחזרתי אותו חזרה למטה לא לקח הרבה זמן עד
שהבנתי מה אני באמת לא לקח הרבה זמן... התת
מודע שלי קלט את זה מזמן אבל עד שהעביר הודעה
למוח שלי לקח זמן. איך אני עושה את זה לאנשים
התמימים האלו? איך אני גורמת להם לחטוא בלי
שהם ידעו? אני התגלמות השטן בגוף של אישה אבל
רק עכשיו נהייתי כזאת רק עכשיו הבנתי מה גרמתי
לאבא שלי לאמא שלי לאחים שלי ועכשיו לאנשים
האלו ברחוב: לנשים, גברים, חברים, ילדים. אני
מפלצת אני גורמת לכולם לחטא. אלוהים בחיים לא
יסלח לי, למעשה הזה אין מחילה לא תהיה מחילה
וגם אם כן זה לא מגיעה לי, זה לא במקרה שלי זה
חטא יותר מדי גדול בשביל שמשו יסלח עליו או

ימחל עליו. לא כיף להסתובב בהרגשה כזאת לא כיף לדעת מה את הולכת לעשות או מה את כבר עושה. איך אני מנסה להקטין את הנזק שאני כבר עושה? זה המחשבה היחידה שעלתה בי המוח היה ריק ממחשבות אחרות הוא היה מלא במחשבה הזאת היא תפסה יותר מדי מקום המחשבה הזאת התחלקה לשתיים: חלק 1, היה ההבנה מה אני מה עוללתי מה יכולתי למנוע הגעתי למסקנה שאני... שאני פרוצה וכול מי שמסתכל עליי חוטא כי לא משנה כמה בגדים שמתני עליי כמה הסתרתי את עצמי זה לא יעזור הבנתי למה התת מודע שלי באמצע הקיץ הכריח אותי ללבוש שכבות על שכבות של בגדים. למרות שהזעתי מתחת לכול השכבות הבגדים ולמרות שנשרפתי מהחום הנורא זה לא שינה לי את המחשה שעכשיו זה העונש שלי עכשיו אני מתחילה ללכת במצעד העונשים שאלוהים מביא לי. עכשיו החיים שלי, עד שאני לא יכפר על מעשיי בדרך שאני לא יודעת יקבל עונשים אחד אחרי השני כמו בני ישראל בתקופת השופטים רק שלהם שלחו נביא ולי אין לא נביא ולא רמז למה שאני צריכה לעשות. חלק 2, היה הרבה יותר קשה לעיכול מהחלק הראשון

זה היה חלק בלתי נסבל חלק שאי אפשר לעלות בדעת
זה היה החלק שבו ריחמתי על הרב לפני שבוע וחצי
בערך איך יכולתי לעשות את זה איך יכולתי בכלל
להרשות לעצמי לרחם עליו איך יכולתי להרגיש רגש
של שלילה עליו זה אחד מהחטאים הגדולים שלי.
זאת בכלל לא הייתה אשמתו מה שהוא עשה לי זה
בכלל לא הוא, הוא היה בסדר גמור אני הייתי לא
בסדר אני הייתי זאת שככול הנראה גרמה לו לעשות
את המעשה הזה אני הבאתי את זה על עצמי אני
האשמה היחידה בסיפור הזה זאת היה רק אשם אחד
בסיפור הזה וזאת הייתה אני!
אבל הדבר היחיד שאני לא מבינה זה איך, איך גרמתי
לכך? מה עשיתי שהוא ככה ביטא את רגשותיו? מה
חטאתי לפני שככה גרמתי לרב לעשות לי? לשום
שאלה אין לי תשובה לשום דעה, מחשבה אחרת לא
הייתה משמעות ידעתי רק דבר אחד שאני אשמה אני
חטאתי ואני צריכה לשאת בעונש שאלוהים יטיל
עליי. אני גם צריכה להתנצל בפני הרב.

"בוקר טוב, היום י"ט בסיוון יום שני בואו נקום
ונתחיל בתפילה" המורה קטעה את חוט המחשבה
שלי, אפילו לא שמתי לב שאני כבר באולפנא זה היה

מפתיע! איך כבר הגעתי? אחרי שסיימנו את
התפילה אחרי שביקשתי מחילה מאלוהים אחרי
שנשבעתי שכול יום בבוקר אני מבקשת מחילה על
החטא הנורא שלי המורה התחילה בשיעור הסתכלתי
בתאריך לא הבנתי איך לקח לי כול כך הרבה זמן
להבין מה שהיום הבנתי שבועיים לקח לי זה המון
זמן להבין המון זמן....

החזרה לשיעור תושב"ע הייתה מרעננת התגעגעתי
למורה לשיעור איתה. כך היה גם אם שאר השיעורים
היה מרענן לחזור למרות שהיו מפעם לפעם בחילות
תפסתי את עצמי בידיים, לא נתתי לאף אחת לגעת בי
מחשש שאני אתחיל לצרוח בלי לשים לב. דיברתי עם
חברותיי היה מוזר פתאום לדבר להשתלב פספסתי
פרק שלם לא תפסתי מה היה פה אחת מחברותיי
רותי סיפרה לי כמה מהשמעות שהפיצו עליי כשלא
הייתי פה אחת מהשמעות הייתה ממש מופרחת אבל
כול זה לא עניין אותי אני שמעתי רק מלמולים
הנהנתי מתי שצריך הופתעתי כשציפתה לכך הבעתי
הבעות כעס כדי שלא ידמה שאני לא מקשיבה לסיפור
הבנתי כבר למה יש עלי שמועה ולמה היא כזאת
מופרחת הבנתי ממי זה בא הבנתי ממה זה בא יש לי

עונש, עונש מאלוהים ולא משנה כמה אני ינסה לכפר
עליו הוא לעולם לא יעבור. הבעיה היא שהשמועות
שהמציאו אותי ממש לא היו קרובות למה שקרה
אבל בדמיון שלהם היו ממש קרובות למציאות.
”ביי ביי נתראה מחר אל תשכחו שלקראת החופש
הגדול אנחנו מכינות מסיבה אז תביאו עוד קישוטים
מהבית יום טוב לכן.” המורה הייתה חנינית נלהבת
ממה שאמרה לנו. ”ביי המורה יום טוב גם לך” כולן
השיבו במהרה כדי ללכת מהר הביתה. התאריך עדיין
הציק לי היה בו משהו מוכר היה בו משהו שאני
יודעת שאמור להיות בו משהו, משהו חשוב אני לא
יודעת מה זה אבל אני חייבת לגלות מה התאריך הזה
מסמל המחשבה הזאת מנכרת בי.
כשחזרתי הביתה הכנתי ארוחת צהריים בגלל מספר
רב של נפשות בבית כול הכנה לארוחה לקחה
מינימום שעה כול אחד אוהב משהו אחר, תמיד זה
לא הסתדר עם בשר וחלב היה כול-כך קשה לסדר את
זה שלפעמים לא יהיה בשר כדי שהארוחה תהיה
חלבית או שלא יהיה משהו חלבי כדי שנוכל לאכול
בשר למזלנו אנחנו אוהבים דגים ודגים זה פרווה, כך
שרוב השבוע אנחנו אוכלים דגים. אחד האחים שלי

לא מזמן התחיל להמעיט באכילת חיות ועכשיו הוא בכלל לא אוכל חיות: בשר. ההורים לא קיבלו את זה כול כך יפה כי לפי התורה צריך לאכול בשר ואח שלי לא משנה את דעתו לא מעניין אותו שום דבר הוא אומר שמוסרית הוא לא יכול לאכול בשר כי זה...רצח בחיים לא התייחסתי לזה כך, אף פעם לא חשבתי שכאשר אני אוכלת בשר אני בעצם אוכלת...חיה. רק כשאח שלי פקח את עיני הבנתי את זה. ולאט לאט גם אני התחלתי להיגעל מזה, להיגעל מאכילת בשר. אבל בשבילי הייתה עוד משמעות חוץ מרצח החיה, קישרתי את זה לדברים שבדרך הגיונית לא קשורים אבל הם קשורים בראש שלי שכבר זמן מה לא הגיוני. הקישור היה מעיק הוא היה קשה לעיכול קשה בדמיון המחשבה שלי. אבל זה לא מנה ממני לעריץ את המחשבה הזאת שוב ושוב בראש שלי. לא מנה ממני באמצע הבישולים ללכת לשירותים ולהקיא. המחשבה הזאת זעזע אותי לחלוטין לא הבנתי מאיפה זה בא לי הכול היה קשור אחד לשני. ישבתי בכסא הסתכלתי לאחור וראיתי אותו בא מהחושך. החדר היה ריק. היה שם רק אני, הכסא, החושך...והוא. החדר הצטמק באיטיות רבה מדי

שהיה קשה להבחין בה, אבל אחרי שסובבתי את ראשי ממנו נעצתי מבט בקיר משמאלי וראיתי איך הקיר מתקרב אלי באיטיות, וכך גם האיש. בהתחלה לא זיהיתי אותו כי היה חשוד בחדר, אבל לאט זיהיתי אותו כשהוא התקרב לפניי שלי. לא הבנתי את השלב הבא שלו רק הבחנתי בפניו עם הזקן בצבע הג'ינג'י, את הכובע השחור שלו, את החולצה הלבנה המכופתרת, שקשורה בצווארון עם עניבה שחורה, על הז'קט השחור המחויט, המכנסיים בצבע שחור והנעליים בצבע שחור גם הן נעלו בחושך כאילו לא היה לו רגליים. האיש התקרב אלי, לאחר כמה שניות זיהיתי אותו. זיהיתי את פניו, את בגדיו, את הזקן הג'ינג'י. לא הספקתי להגיב, והוא כבר היה שם לידי. שם את ידיו על פיו בתנועה לשקט, כאילו ידע את התגובה הבאה שלי. המחזה חזר על עצמו כמו בפעם הקודמת. רק שהפעם לא היו נשיקות לא היו נגיעות הוא רק הפשיט אותי. הוא הסתכל עלי בעיניו, הוא רצה לחייך אבל ידע שאני המומה, מכדי שיראה את רגשותיו. הוא לא אמר כלום הוא רק הפשיט. הקישור היה כול-כך פשוט במוח שלי כול-כך הגיוני הבנתי איך זה קשור לחיות איך זה קשור לשחיטה

של החיות את החיות מפשיטים מעורם ואותי
הפשיטו מבגדים. אותם משאירים ללא עור ערומים
לקור מסביב. ואותי, השאירו עירומה לקור. אבל
הדבר הדומה ביותר המשתנה המשמעותי ביותר הוא
שכנראה כיום אנשים ששוחטים חיות לא נהנים
מהעבודה שלהם, כמו אנשים שעובדים בחדר יולדות.
אבל העבודה הזאת צריכה להיעשות כי אנשים
תמהים לבשר. הבשר מפתה אותם, אנשים אוהבים
את המאכל, אבל לא היו רוצים לעסוק בשחיטה.
אותי הפשיטו השאירו אותי אל מול הקור והיו
תמהים אל גופי אבל כמו החיות לא כי הם אוהבים
לשחוט אלה מפני שפיתו אותם אני הייתי הגורם
הבעייתי אני הייתי הגורם המפתה ולכן מגיע לי כול
עונש אפשרי, כול עונש שרק יעלה בדעתו של אלוהים.
אבל יש דבר אחד שלא הבנתי איך פתיתי את הרב?
איך גרמתי לו לעשות את זה? הרי התלבשתי בצורה
צנועה ביותר! עשיתי כול מה שרק צריך לעשות,
ובכול זאת עדיין זה קרה. ובכול זאת עדיין גרמתי לו
לעשות את זה. גרמתי לו לביטול הקודש שלו אני
מקווה שאלוהים יוותר לו כי זאת בעצם אשמתי אני
הנחש בסיפור הזה והוא האדם והחוה אני גרמתי לו

לאכול מהתפוח ויש לפעמים דברים שגם אם אתה לא רוצה שהם יתממשו גם אם אתה לא רוצה לעשות אותם הם בכול זאת קורים הם בכול זאת מתממשים. הקישור היה זוועתי מלא צמרמורת לא יכולתי לחזור להמשיך בבישולים הייתי חייבת פשוט לישון ולא לחשוב על זה להדחיק את המחשבה הזאת למקום נסתר במוח שלי למקום שאי אפשר להיכנס אליו שאני אפתח אותו רק כדי להכניס את המחשבה הזוועתית הזאת ומיד אסגור אותו עם שבע מנעולים כדי שלא אצא לעולם. צריך שבע מנעולים כדי שיהיה מזל 7 הוא מספר מזל ביהדות ואני מקווה שהמזל הזה יתממש למרות ששום מזל לא מגיע לי אחרי כול מה שעשיתי אחרי כול מה שהוללתי לאיש הקדוש שדיבר אל האל שניסה לעשות דברים טובים שום מזל לא מגיע לי. עם המחשבות הללו נרדמתי, בערך 5 דקות לקח לי עד שהעניים שלי היו עצומות לחלוטין והרגשתי איך החלומות מתחילים לבוא אלי איך אני מתחילה את הסיוט של הלילה... הלילה הזה היה די מוזר כי היו לי מספר חלומות חלקם משונים וחלקם סיוטיים החלק הזה לא היה מוזר מה שהיה באמת מוזר זה שאני למחרת בבוקר זכרתי את כולם זכרתי

כמעט כול פרט בחלום זכרתי את הדמויות איך הם
נראו באיזה מקום גם את החפצים הכול למחרת
בבוקר עמד לנגד עיני שוב ושוב נזכרתי בכול
החלומות שלי במשך היום כול חלום היה קשור לזמן
אחר שלי בסדר היום השגרתי שלי והחלומות שלי היו
גם מסודרים בסדר הזה.

לא היה כל-כך קשה להעיר אותי בבוקר. הסיוטים
העירו אותי כבר ממוזמן, הייתי ערה תוך כדי שינה.
ההליכה לשירותים הייתה איטית במיוחד, כאבי
הבטן הרגו אותי וככה גם נראיתי. הסתכלתי על עצמי
במראה, למרות שידעתי שזה אסור. ידעתי שזה
יגרום לכל הבית להתעורר. אבל הייתי חייבת לדעת,
לדעת איך אני נראית. נראיתי זוועה, בחיים לא
ראיתי את עצמי ככה. כל-כך חיוורת, כל-כך לבנה עוד
שנייה התעלפתי משוק וכנראה שזה מה שקרה. אני
לא זוכרת כלום מאותם הרגעים, אבל מה שכן אני
זוכרת שאחרי כמה זמן התעוררתי בסלון כל
המבטים היו נעוצים בי. בהתחלה ראיתי מטושטש
ממש נקודות, אבל אחר-כך הריאות שלי התבהרה.
כולם היו שם כולם התחילו לשאול שאלות ראיתי את
אמי, אבי, אחיי כולם היו שם. עם פנים מלאות פחד.

אף אחד לא ידע מה יש לי, אף אחד לא ידע מה יש לי!
אבל אני ידעתי! אני יודעת מי שולח לי את המסרים
האלו, אדוני. זה שיושב שם ומסתכל עליי, מסתכל על
כולם. אדוני, שולח לי את העונשים. אני מבינה אותו
לגמרי! אני היחידה שגרמה למצב הזה להתקיים כמו
שהוא עכשיו. ואני צריכה להתנצל, אני צריכה
להתנצל בפניו, שאני גורמת לו לטרחה כזאת גדולה!
"היא התעוררה!" שמעתי את הקול הרח של אמי, זה
נעם לי באוזן.

"אתה רוצה לבוא להסתכל?" שמעתי את אבי עכשיו
הקול שלו היה מודאג. אין אצלנו רופאים. אני לא
יכולה ללכת לרופא, אני יכולה ללכת רק.... לרב.
ובמקרה הזה זה היה שוב הוא הרב שגרמתי לו לאבד
את רוח הקודש, הייתי חייבת להתנצל.

"אני ממש מצטערת" אמרתי לו, כשהוא היה קרוב
אליי אמרתי את זה בלחש אני מקווה שהוא שמע. עד
היום אני לא יודעת אם הוא שמע אותי. לאחר
המילים האלו הרגשתי את עיני נעצמות שוב ראיתי
חושך כולם צעקו "לא! לא!". אף אחד לא נגע בי
כולם גם ידעו למה רק אמא נגע בי רק לה מותר. היא
טלטלה אותי חזק כדי שאני אשאר ערה, וזה באמת

הצליח לה, נשארתי ערה כל היום.

אחרי שהרב הלך הביתה הרגשתי יותר טוב הצלחתי לעמוד על הרגליים. הלכתי לכיוון המטבח, הייתי נורא רעבה. ואני לא הבנתי למה, הרי רק בוקר ואני בדרך כלל לא אוכלת בבוקר. סובבתי את הראש שלי לכיוון השעון וראיתי את השעה. הייתי המומה! עכשיו 20:00 בערב? כמה זמן הייתי מעולפת? התעוררתי בשעה 6:00! מה קרה לי? כשחזרתי את מה שקרה לי, נזכרתי בחלום שחלמתי בזמן שהייתי מעולפת.

החלום היה מוזר. החלום הזה היה בצבע אדום, אדום דם. הדם לא הפסיק לזרום, הוא שטף את כל הרצפה ואחר כך זרם גם למעבר לדלת והתגלגל לחדר המדרגות, הדם עבר את הבניין וזרם לרחובות. זה היה מלחיץ! מאיפה הדם יכול להיות?

ואז הבנתי מה שלא הבנתי לפני כמה ימים. הבנתי מה חיפשתי, מה ברח לי מהראש, מה שכחתי. ישר הלכתי ליומן שלי בדקתי שוב את התאריך... וכן, החלום הזה היה נבואי. החלום היה מאלוהים הקישור היה נכון. הדם...הדם הזה, היה מה שאיחר לי. הכל היה קשור אחד לשני. ידעתי את זה מאמא

שלי תמיד שמתי לב לתסמינים כשזה בא. וזה בא לי.
איך זה יתכן? ההקאות, הרעב המוגבר, חוש הריח,
מצבי הרוח ובסוף התאריך. התאריך הסתדר בול.
איחר לי ואני יודעת בדיוק את המשמעות של זה.
פעם ראשונה שהעזתי לגעת בעצמי אחרי שהבנתי מה
קורה לי כשנוגעים בי. הלכתי למראה, הסתובבתי
לפרופיל, מהפנים שלי הורדתי את העניים לכיוון
הבטן, נגעתי בה, נגעתי בעצמי ופעם ראשונה שבאמת
שמעתי את עצמי, צורחת פעם ראשונה שמעתי את
עצמי, בוכה אחרי מה שקרה.

פרק ב'

אומרים שזה מולד. אומרים שאין תרופות נגד זה, ואני באמת מאמינה שאין תרופות נגד זה. אומרים שזאת לא מחלה, ואני באמת מאמינה שזאת לא מחלה. אבל במקרה שלי, אני לא מאמינה שזה מולד, אני מאמינה שרק אחד רוצה להעניש אותי.

החודשים האלו היו סיוט. כולם הסתכלו רק עליי, כאילו הייתי גורם זר, כאילו הייתי גויה. אבל אני לא מאשימה אותם גם אני הסתכלתי על עצמי ככה. כל

פעם שהייתי מול המראה והסתכלתי מהפרופיל ראיתי את זה. זה צבט לי בלב ועוד יותר בבטן כל פעם לראות זאת מחדש, לא רציתי את זה, לא ביקשתי את הדבר הזה. אבל זאת היה דרכו של אלוהים להראות שבחרתי בדרך הלא נכונה, השגויה. החודשים האלו היו קשים יותר מכל תקופה שעברה על משפחתי. כל האנשים ברחובות היו מסתכלים אליהם, רצו לדעת רק עוד מידע, לדעת מה קרה שם. פעם ראשונה, בחיים שלי ראיתי את ההורים שלי ממעיטים לצאת החוצה, לאוויר הצח. אני כבר ממזמן שכחתי איך זה מרגיש לצאת ליותר משעה

מהבית, אך ההורים שלי, לא רציתי לראות את זה יותר. זה היה כבר יותר ממה שיכולתי להכיל. היה כל-כך כיף להיות ילדה נטולת בעיות, ואם הייתה בעיה כבר היו פותרים לך אותה. אבל עכשיו אני צריכה לפתור את הבעיות האלו לבד. אני זאת שתצטרך למצוא פתרון לבעיות. אני צריכה להשיב לכולם את התשובה שאליהם הם חיכו חודשים. אני חיכיתי לתשובה בעצמי. חיכיתי שמישהו יפתור לי את הבעיה. אבל לאט, לאט את נהפכת לבוגרת ואת מקבלת את האחריות לקבלת ההחלטות ואז את רוצה להיות ילדה קטנה שוב, ככה קיוויתי שיהיה. למדתי מהבית. לא רציתי שאף אחד יראה אותי. ככה התחילו השמועות. ההורים שלי אמרו את האמת אבל זאת הייתה אמת קשה. לא אהבתי לשמוע אותה.

החברות שלי רצו לבקר אותי אבל לא יכולתי לתת להן לבוא ולראות אותי במצבי, זה היה מביך אם זה היה קורה.

התרחקתי מהן באופן משמעותי לא דיברתי איתן כל אותם החודשים. תקופה מסויימת ממש לא יכולתי לראות את ההורים שלי יותר ולא את האחים שלי זה

כבר היה מעיק הייתי חייבת לנשום אוויר, את האוויר של הרחוב. בחודשיים הראשונים שעוד כמעט לא ראו כלום אמא שלי רצתה לקחת אותי לרב כדי לראות איך מתקדמים מה אפשר לעשות אבל ברגע האחרון היא ביטלה וישבתי בבית חודשים על גבי חודשים בלי לצאת זה היה פשוט סיוט מתמשך! אבל לי זה היה ברור שזה עונש מאלוהים. פעם חשבתי שהבית שלי זה היה המקום המוגן שלי, שבו אני יכולה לדבר על הכול. אבל עכשיו אני מרגישה שאני פגיעה בבית שלי, שאני לא אמיתית בבית שלי. ההורים שלי לא שואלים יותר מדי שאלות. הם אמרו לי שהם לא רוצים פרטים. אני מסכימה איתם, אני לא רוצה לדבר על זה יותר מדי.

"איך את מרגישה, כפרע" הקול של אמי היה כל כך רך. "יותר טוב אבל היה לי היום תיאבון, אכלתי כל כך הרבה" שנאתי את הימים האלו הרגשתי כל כך שמנה ולא רציתי להרגיש ככה אבל זה היה בלתי נשלט. אמי חזרה מקניות לשבת, היא צריכה להכין את החמין שישב על הפלטה. לקנות את היין הכשר שלא הגויים הכינו, את החלה ואת האוכל לשישי. כל החודשים האלו בימי שישי-שבת לא הלכנו לרב.

להורים שלי זה היה קשה. הם ממש אהבו את הארוחות שם, לראות את כל החברים שלהם. אבל הם רצו שנעשה קידוש כולם יחד. למרות שאמרתי להם שהם יכולים ללכת אם הם רוצים, אבל הם היו משוכנעים שלא. ביאס אותי לראות אותם מבואסים אבל ככה היו כל החודשים האלו. חודשים מבאסים.

"את רוצה שאני אכין לך משהו?" הפנים שלה היו פנים רחמניות. ממש לא רציתי לאכול שוב. אבל כן רציתי לאכול שוב, שוב זה היה בלתי נשלט.

"הלכתי היום לרב שמואל אמרתי לו שהברכה לא עזרה. הוא ממש התאכזב הוא אמר שאין לו יותר מה לעשות" גם היא התאכזבה. אפילו ראיתי ניצוצות של דמעות בעיניה. גם אני לא ידעתי איך להגיב לזה.

הקצב של ההורים שלי להליכה לבית כנסת היה רב, רב מדי. אם פעם אמא הלכה פעמיים בשבוע, היום היא הולכת כמעט כל יום. זה היה בלתי נסבל. השינוי הדרסטי שחל אצל ההורים שלי. העצב בפניהם הדיבור האיטי, אפילו האחים שלי לא היו אותו הדבר. האחים שלי גם הם לא, התנהגו כאתמול שלשום. עליהם ראו גם עצב בפנים. כולם היו עצובים, מהאווירה בבית. אפילו הרחוב לא היה אותו

הדבר. כולם רק התלחשו על מה שקורה, בבית שלי!
ממתי אנחנו עושים כל כך הרבה רעש שרק עלינו
מדברים?! כמה פעמים דיברתי עם אלוהים, כמה
פעמים פניתי אליו, ביקשתי ממנו שייתן רק לי את
גזר הדין שהוא גזר עליי, שהסובבים שלי לא יקבלו
את העונש שלא מגיע להם. אבל זה היה בלתי ניתן
לשינוי הסובבים שלי כבר סובלים, סובלים ממני.
"אז מה הוא הציע לעשות?" שאלתי בקול מהורהר.
"ללכת לרופאה" בזמן שדיברה היא לא הסתכלה
עליי היא הסתכלה על הרצפה בזמן שהיא עוקבת
אחרי הרגל שלה שמתנענעת סביב ריבוע ריצוף. כל
הזמן הזה היא ניסתה להתחמק מהתשובה הזאת
ואת האמת גם אני. לא הייתי מוכנה לזה לא רציתי
בזה יותר. לא האמנתי שהגעתי כל כך רחוק. באותה
השנייה שאמא אמרה לי את שתי המילים הללו
רציתי פשוט ללכת, לבכות. זה הכי רחוק שאפשר
להגיע, שום ברכה, שום תפילה לא עזרה לי. הייתי
חייבת ללכת.
"קבעת תור?" הפנים שלי והקול שלי גילו את
האכזבה שבי.
"כן, התור מחר בבוקר. אז מה את רוצה שאני אכין

לך?" היא אפילו לא הסתכלה עליי פשוט רצה למטבח להכניס את כל הדברים למקום ולהכין את האכול. השעות עד שהלכנו לרופאה היו סיוט בשבילי. לא ידעתי למה לצפות כבר לא היה לי תאבון יותר, פשוט חשבתי מה יהיה לה להגיד. לי. אף פעם לא ראיתי רופאה אז לא ידעתי למה לצפות. אני קיוויתי שהיא לא תזריק לי דברים לגוף או שלא תמשש אותי יותר מדי. אני רק רוצה לדעת מה גדל לי בגוף. ולדעת מה אני עושה עם זה אחר כך.

"בוקר טוב" הבוקר בשבילי היה כבר לפני שלוש שעות. לא הצלחתי לישון כמו שצריך. הלחץ הרג אותי. הבוקר בבית היה מתוח, אבא כמעט לא נגע בצלחת, הלחם נשאר כמעט שלם רק חתיכה קטנה וקרועה חסרה בלחם. אחים שלי גם הם הראו את הדאגה שלהם בפניהם, אף אחד לא דיבר. כולם היו מבוהלים. כשסיימנו "לאכול" את ארוחת הבוקר אני ואמי הלכנו בחשאי למכונית. החשאיות זעזע אותי, איך אמא התביישה בי. היא לא רצתה שאף אחד יראה אותי ממש התגנבנו למכונית כאילו גנבנו ספר תורה מבית הכנסת. המתח מארוחת הבוקר נמשך גם בנסיעה לרופאה. לא יכולתי לפתוח את הפה מרוב

שהייתי בלחץ, הרגשתי שהסחרחורת משתלטת עליי לחלוטין. הנסיעה נמשכה נצח היא פשוט לא נגמרה. סוף, סוף הנסיעה נגמרה.

המתנו לרופאה במשך 10 דקות ההמתנה השקטה המשיכה את כל הבוקר המוזר הזה. "אבילין?" מישהי עם קול עליז קרא לי בשם. "להיכנס?" אמא שלי השיבה בקול מהורהר. "כן, בבקשה." היא העיפה לאלינו חיוך. נכנסנו לתוך החדר הלבן. בחדר היה שולחן עץ פשוט ועליו מסד מחשב עם מקלדת. הרופאה הייתה עם כיסוי ראש, העיניים שלה היו חומות והחיוך שלה הגיעה מאוזן אחת לשנייה, ואז היא התחילה לדבר. "אני רואה שלא היית אצל רופאים עד עכשיו." החיוך עדיין היה על פניה.

"כי לא היה צורך." אמא השיבה ברוגז לפני שהרופאה סיימה לדבר. "כן....קוראים לי נטע ואני יהיה הרופאה שלך לכמה חודשים הקרובים." כשהיא אמרה חודשים לרגע נכנסתי לתדהמה, אבל אז נזכרתי שמה שיש לי הוא לחודשים. הרופא המשיכה לדבר ולדבר אבל לא הקשבתי לה, שמעתי רק מלמולים. הפנים של אמא

לא נראו מרוצים כל כך. אחרי שסיימתי לשקוע
במחשבות שלי שמעתי שהרופאה אמרה שחבל שלא
עשיתי חיסון כשהייתי תינוקת כי אז הסיכויים
לחלות באבעבועות רוח היה נמוך יותר. החדשות
הטובות הן שזה בא פעם בחיים וטוב שזה קרה לי
בגיל צעיר. והיא אמרה שטוב שלא יצאתי מהבית זה
גרם לכך שפחות יגרד לי. אבל רע שבאנו אליה רק
עכשיו כי זה רק החמיר לי את המצב. היא נתנה לנו
משכה נגד הפצעים האדומים האלו שגדלו לי בגוף.
ירדה לי אבן מהלב. עכשיו אני יודעת מה גדל לי בגוף,
אני יודעת מה זה הדבר האדום והמגרד הזה. אמא
בסוף השיחה חייכה. אני חושבת ששימח אותה
שבאנו. למזלי לא גירדתי הרבה את הפצעים כי לא
יכולתי לגעת בעצמי התופעה הזאת המשיכה גם
אחרי תקופה ארוכה יחסית.

אחרי שעברתי את תקופת המחלה חזרתי סוף, סוף
לאולפנא החזרה הייתה עוד יותר קשה מהפעם
הקודמת. בפעם הקודמת הייתה לי תחושה שאני
עומדת לעזוב לתקופה עוד פעם, אבל עכשיו אני
יודעת שזהו אין לי לאן לברוח, אין לא מחלה ולא
תירוצים. אני פה ואני לא עומדת לעזוב בקרוב.

ההבנה הזאת שאני צריכה לענות על כל השאלות להסביר, למה עליתי במשקל למה אני נראית כמו שאני נראית, הייתה קשה. אני לא אמורה להתעסק עם היופי אבל אני סובבת סביב זה, מאז שאני קטנה. בלי שאף אחד שם לב תמיד לבשתי לבוש צועה אבל יפה. הסתכלתי על המשפחה שלי וביקרתי אותם בלב על המראה החיצוני שלהם את האמת ביקרתי את כולם, את כל האנשים ברחוב. תמיד אכלתי מעט, מפחד שאני יעלה במשקל. את הימים שאכלתי יותר מדי שנאתי את עצמי אין מילה אחרת לתאר את זה. פשוט לשנוא!. הריאות שלי להסתכל על האנשים הייתה לפי אילך שהם נראים. קצת קשה לשפוט בחברה שבה חייתי. כולם נראים אותו הדבר, הגברים לבושים באותם תלבושת שחורות עם חולצה לבנה. והנשים בלבוש זרוק. אבל אני ברור אבלין, מצאתי תמיד דברים קטנים שמפריעים לי. אם זה שומן, או משהו בעור הפנים שנראה לא טוב, זה תמיד המשהו הקטן הזה שאתה מוצא בחיצוניות של הבן אדם ולא מניח לזה עד שלא תדמיין את האדם בלי הדבר המכוער הזה. השיפוטיות הזאת הפריעה לי לכל מהלך היום יום. אם הייתי הולכת עם חברה שמנה

ברחוב הייתי מתביישת פשוטו כמשמעו. שלא יחשבו שרק חברות כאלו יש לי, שאני לא מנודה באולפנא או משהו בסגנון. אף פעם לא גיליתי את זה לאף אחד כי אף אחד לא יבין, אותי אף אחד לא ינסה להבין אותי. בחברה שממנה באתי אף אחד לא מסתכל על החיצוניות. זה לא מעניין אף אחד! לא הגזרה לא הלבוש פשוט לא מעניין. אבל אותי זה עניין. ולא משנה כמה הייתי אומרת לעצמי במוח לשחרר. לאכול מה שאת רוצה לתת לעצמי ליהנות ללכת עם מי שאני רוצה בלי להתבייש. פשוט לא הצלחתי. זה היה בלתי נמנע מחיי היום יום שלי. וזה עוד סיבה למה חשבתי שאלוהים מארגן לי עונש. אני יודעת שככה לא אמורים להתנהג אני יודעת זאת התנהגות פתטית, אגואיסטית, שחצנית, יהירה הכול. אבל אין לי שליטה על זה. גם אם אני מתפללת יום, יום מתפתלת מכאבים כדי שזה יפסק בוכה בלילות, זה פשוט לא מצליח. 0 הצלחה בשביל אבילין. וגם אם יש ימים שאתה מרגיש שזה נעלם זה לא נעלם זה יחזור לך בגדול ביום שאתה לא תצפה לזה בכלל זה יחכה לך מול המראה. ועכשיו אחרי כל השנים האלו בעצם כל חיי, ששמרתי, שהקפדתי הלכו לפח. זה לא

נתפס איך כמה חודשים הורסים שנים של באמת
השקעה פיזית ונפשית. ואתה באמת לא שמים לב
לזה. אתה אוכל ואוכל, חושב שאתה שומר אבל
בעצם אתה יודע בתוך תווחה ואתה אפילו לא בכיוון
של מה שהתכוונת. אלא היו כל החיים שלי שהלכו
לפח 16 שנים של "עבודה" וכמה חודשים של משבר
שקברו, 16 שנים. עכשיו אני זאת שצריכה לתת דין
וחשבון מה קרה לי, איך עליתי במשקל, למה אני
נראית כמו שאני נראית. אין פה תירוצים. אין
אפשרות להסתיר כלום. הכל גלוי. גם אם באמת
אתה יודע שזה לא מעניין אף אחד, אתה תמיד אבל
תמיד! אם בגלוי ואם לא בגלוי, תצטרך להסביר את
עצמך לכל הסובבים. גם אם זה מעניין אותם וגם אם
לא, גם אם הם לא רואים אותך כמו שאתה רואה
אותם. אין לך שום דרך להתחמק מזה! לפחות לא
מעצמך.

הביטחון העצמי שלי נהרס לחלוטין! הוא היה מרוסק
כמו ששוברים זכוכית אבל שהזכוכית מרוסקת
לפרורים. הרחקתי את כל החברות שלי ממני. לא
דיברתי איתן חודשים, גם אם הן ניסו. הנסיעה
לאולפנא לא הייתה שקטה. בראש שלי. המחשבות

לא איחרו לבוא, כל פעם מחשבה אחרת על נושא
אחר. ואתה מחפש את התשובה הטובה ביותר לכל
נושא. אבל יש נושא אחד שאין לו תשובה שאני לא
יצליח להסביר למה יש לי דמעות בעניים. נושא
שניקר אותי במשך כל החודשים האלו שישבתי בבית
נושא שאני בחיים לא יצליח לתאר את התחושות של
הכאב שאני חשה כאשר אני נזכרת בו. את הנושא
הזה לא סיפרתי לאף אחד. ההורים שלי לא יודעים
החברות לא שמעו עליו ואפילו לא הוא. אף אחד לא
יודע! מהרגע שחשבתי עליו כאשר ישבתי באוטובוס
ניסתי לעצור את הדמעות להסוות את קולות הבכי
בשיעולים. הכול רק שלא ישאלו אותי מה קרה.
חודשיים שלמים הייתי בטוחה ב100 אפילו ב200
האחוזים שהייתי... שהייתי בהריון. זה היה ההסבר
היחיד מבחינתי שהמחזור לא בא לי באותם
חודשיים. זה היה הסיבה לבחילות, להקאות, לרעב
המוגבר זה היה הסיבה להכל! באותם חודשיים
תכננתי את החיים החדשים שלי כל פרט ופרט. את
הנאום להורים שלי תכננתי בימים הראשונים.
כתבתי אותו במכתב יפה כדי, שיהיה להם סדר
בראש. רציתי כמה שיותר לסדר להם את המאורעות

שהתרחשו בכמה שבועות האלו. לקשר להם בראש את כל מה שהיה לי ואת כל מה שעשיתי. התכוונתי נפשית לחרם שההורים שלי יעשו עליי התכוונתי לזה שאני יותר לא ידבר איתם, לא יראה אותם. זה לא היה לי פשוט. בכיתי ימים שלמים בלי הפסקה. לא רציתי לנתק את הקשר, אבל אני ידעתי שלא תהיה להם ברירה. ידעתי שהם יהיו בשוק, שהם יהיו פגועים, מכל המעשים שעשיתי. אבל ברגע שרק נגעתי בבטן. חשבתי לעצמי שהכל יהיה שווה את זה. שאני הולכת לגדל את המלאך הזה ולא משנה מה יהיה. גם ההרגשה שסוף סוף אני מרגישה את ההרגשה שאני נוגעת בעצמי הייתה עילאית. מבחינתי זה היה סימן לזה שהגיעה לי סוף, סוף מתנה מאלוהים. גם אם זה היה משהו לא מתוכנן, חשבתי שאלוהים הפסיק עם סידרת העונשים שלו, חשבתי שלסיום הוא רוצה לתת לי את המתנה הכי מתוקה בעולם. הכל היה מתוכנן מכף רגל ועד ראש. לא הייתה לי שום סיבה לחשוב אחרת. אבל הדבר שהכי היה לי קשה לתכנן היה מה אני הולכת להגיד לו? לא היה לי מושג. אם את המכתב להורים שלי כתבתי תוך כמה ימים. את תכנון החיים החדשים שלי, היה קצת יותר קשה

לתכנן. הייתי צריכה לחשוב על דברים כמו איפה אני
הולכת לגור, איך אני יתפרנס, אם אני יעזוב את
העיר, או יישאר בירושלים. אבל בכל זאת כל זה היה
לי יותר קל, לקח לי חודש. ואת העיכול של כל
ההשלכות של זה, כללתי בתוך החודש הזה. הדבר
היחיד שהיה לי קשה כמו שאין כמותו היה לי מה אני
הולכת להגיד לרב. פחדתי מהתגובה שלו. כל פעם
שבאתי לצאת מהבית התחרטתי. לא עלה לי אפילו
קצה של רעיון איך אני הולכת להסביר לו את זה.
בהתחלה חשבתי שאני אבוא אליו ואז אני פשוט
אזרום עם המידע. אבל אז הבנתי שזה מוגזם לשפוך
לבן אדם ככה מידע כל-כך משמעותי לחייו. ובייחוד
שזה האבא של הילדה שלך. כל פעם מחדש לא היו
לי מילים איך לתאר לו את המצב. לא רציתי שהוא
יצטרך לעמוד מול אשתו, ויצטרך ולהסביר לה מה
עשיתי לו. מה עוללתי לו. כל פעם שחשבתי על זה עיני
מלאו דמעות. חשבתי על איך שהבן שלו יצטרך
למצוא שידוך חדש. ועל כל הילדים שלו שיצטרכו
להסתדר עם העבודה שיש להם אח חדש לא מאותה
האמא, גם אם לא יכירו בעובדה הזאת. לבי היה
איתם, לכן לא היה לי את הלב להתחיל להרוס את

שתי המשפחות. את המשפחה שלי. את המשפחה
שלו. אבל ידעתי שאין מה לעשות, מפה אין דרך
חזרה. ברגע שהבנתי את זה בסוף החודשיים האלו.
שחשבתי, וחשבתי והתלבטתי עם עצמי לאיזה כיוון
לקחת את השיחה הזאת. סוף, סוף פתחתי את דלת
ביתי בלב שלם, ללכת ולהגיד לו הכל. אבל אז הכל
השתבש. תקף אותי הרצון להתפנות. הגעתי
לשירותים הורדתי את המכנסיים ועל התחתונית אני
רואה. צבע אדום.

הירידה מהאוטובוס לוותה בסערת רגשות. שחודשים
רבים הדחקתי. התחושה שאת "מאבדת" ילד הייתה
הרסנית. היא הייתה הקש ששבר את גב הגמל. עם זה
לא יכולתי להתמודד יותר. חודש שלהם הייתי
בדיכאון ואף אחד לא הבין מה יש לי, מה קרה שככה
גרם לי להיות במצב כזה.

עליתי במדרגות לאולפנא אחרי הרבה זמן שלא הייתי
שם וכל העניינים היו נשואות אליי כולם הסתכלו עליי
כאילו הייתי גורם זר, כאילו הייתי גויה. אבל אני לא
מאשימה אותן גם אני הסתכלתי על עצמי ככה.

השינוי שעברתי היה באמת דרסטי בכל המובנים.
נפשית, פיזית, הכל. החברות שלי התקרבו אליי,
וכאשר הן הגיעו הן שאלו לשלומי כל-כך הרבה עמדו
מסבבי במעגל. גם כאלה שלא דיברתי איתן מעולם.
השאלות התחילו לזרום. מרוב כל הרעש שמעתי
שקט. לאותו צלצול אני קוראת הצלצול הגועל. הוא
הציל אותי ממתקפת השאלות ההיסטריות. השיעור
התחיל, לרגע הייתי בהלם מכמות החומר שהפסדתי.
השיעורים חלפו להם, המורות בירכו אותי בשלום,
אני ניסיתי לעקוב במהלך השיעור. ולנסות לצמצם
את הפערים. כשההפסקות הגיעו עוד פעם השאלות
התחילו לזרום כמו נחל. הפעם ניסיתי להיות עקבית
ולענות לכל השאלות שרק יכולתי. ברגע מסוים הייתי
חייבת לשירותים. הלכתי לשירותים ואי אפשר היה
להתעלם מהמראה הגדולה והחדשה שהתקינו
בשירותים. לא הבנתי מה השתנה. פתאום אכפת להן
מהגוף שלהן? פתאום אכפת להן מהמראה החיצוני
שלהן? התחלתי להיכנס לפאניקה. הבנתי שבעצם
כולן שמו לב לשינוי הפיזי שחל בי. כולן שמו לב שיש
לי סנטר כפול, כולן שמו לב שאין לי את אותם
הבגדים, כולם שמו לב שאני לא אותה אחת. לא

רציתי לצאת יותר מהשירותים האלו. לא רציתי לראות אף אחד יותר. לא רציתי שיסתכלו עליי. ריחמתי עליהן שהן צריכות לראות מישהי כמוני. לצלצול הזה אני קוראת, צלצול השטן. הצלצול הזה אילץ אותי לצאת מהשירותים וללכת לכיתה שלי, כשכולן נועצות בי מבטים. הדמעות היו מרחק שנייה לרדת אל הלחי. שבריר שנייה וכולן היו רואות אותי מתפרקת. בהליכה לכיתה הרגשתי את הכבדות שלי, הרגשתי איך כל צעד שלי מרעיד את האולפנא. חברה אחת באה ללכת לצידי לעבר הכיתה. היא לא דיברה הייתה דממה בנינו. שמחתי כל-כך שהיא הבינה את הצורך שלי בשקט. כשהיום הסתיים אף אחת כבר לא הסתכלה עליי יותר. כבר לא הייתי משהו מעניין. כי הבינו שאני לא הולכת לספר להן את הסיפור המלא. ההליכה לתחנת האוטובוס הייתה שקטה גם בראש שלי, לא רציתי לשמוע אף אחד. גם לא את עצמי. כהגעתי הביתה הכנתי לי ולאחים שלי ארוחת צהריים. סוף-סוף הרגשתי שאני חוזרת לשגרה. אני מכינה להם ולי את האוכל. אני הולכת לסדר אתך החדר שלנו. וכמובן אני הולכת לחזור ולהשלים את החומר שהפסדתי. ההרגשה הזאת הייתה כל-כך

טובה, הרגשתי חופשייה. עכשיו איזה עונש אלוהים יכול להביא? איזה עוד דבר? הייתה אווירה כזאת של הנחה. עד לאותו הרגע הרגשתי כל הזמן חנק, כאילו מישהו עוטף אותי. לא בחיבוק, אלא בחוט חזק. הרגשתי עד לאותו הרגע צפופה, שאין לי מקום לזוז. וסוף-סוף השתחררתי מזה. אני חושבת שזה היה הסימן מאלוהים שהוא עזב אותי. החיוך לא ירד לי מהפנים כל היום. אמא כבר הייתה מודאגת שפתאום אני מחייכת, פתאום יש לי פנים מאושרות. היום הזה היה אחד הימים המאושרים בחיי מזה הרבה זמן. השחרור הורגש בכל דבר שנגעתי בו, בהסתכלות על עצמי במראה בפחד בפני מה אנשים יגידו. והדבר הכי טוב זה שהפסקתי לאכול בכמויות, התחלתי לאכול כמו שאכלתי פעם. הרגשתי יותר קלילה מיום ליום הק"ג ירדו והאושר חזר לחיי. המהפך באותו היום שהתחיל מיום גרוע ביותר ליום מאושר ליום שסוף-סוף הסתיימה לה סדרת העונשים מאלוהים. התחלופה הזאת של מצבי הרוח הקיצוניים גרמה לאופוריה, חזרתי להיות אבלין של פעם אבל הרבה יותר מוגזמת. יותר שמחה, יותר נהנית מהרגע שום דבר כבר לא העציב אותי לא נזכרתי בשום דבר אפל

מהעבר הלא כל-כך רחוק שלי. הבית היה מואר כל יום מחדש לאמא ואבא חזר החיוך לפנים. בימי שישי חזרנו לאכול אצל הרב בבית. כבר לא היה לי אכפת להסתכל עליו, זה לא עניין אותי. הרגשתי פשוט מאושרת! אני והודיה חזרנו להתראות, לפחות פעמיים בחודש. לא סיפרתי כלום מעבר למחלה שהייתה לי. אני חושבת שבאותה התקופה הדחקתי כל-כך חזק את התקופה האפלה, שלא זכרתי כלום ממנה. אם אמא הייתה שואלת אותי משהו בנושא לא ידעתי מה לענות, כי לא זכרתי. אחת התקופות הטובות בחיי.

חודשיים אחר כך. זה נפסק. כל האבק שטיאטאתי מתחת לשטיח עלה, ופי 2 בחוזק שלו. הכל התחיל ביום אחד רגיל. הלכתי לאולפנא כרגיל, ישבתי בצד האחורי של האוטובוס, הסתכלתי על הנשים עם כיסויי הראש וקינאתי. עליתי במדרגות לאולפנא. הלכתי לשיעורים כרגיל (עדיין הרגשתי מאושרת). באחד השיעורים ילדה קמה לזרוק נייר לפח. אף אחת לא שמעה את הזזת הכיסא, אבל אני כן. למרות שהיינו בקצוות השונים של הכיתה. היא קמה לאט

בלי שום כוונה להפריע והיא באמת לא הפריעה.
לפחות לא לאף אחת בחדר. חוץ ממני. היא הלכה,
והלכה. הרגשתי שההליכה שלה לא נפסקה. כמה בן
אדם יכול ללכת? חשבתי לעצמי. רק בראש שלי היא
הלכה איטי. במציאות היא הלכה מהר. הקטע הזה
היה מוזר. פתאום הייתה תחושה מוכרת אבל לא
נעימה, שוב הרגשתי את החוט שעוטף אותי. הרגשתי
מחנק. ביקשתי מהמורה לצאת לשירותים. הדמעות
כבר התחילו לזלוג. בשירותים כבר פירקתי הכל.
הדמעות האלו היו דמעות של פאניקה. ידעתי כבר מה
הולך להיות, אני כבר הכרתי את ההרגשה הזאת. לא
רציתי לחזור לאותה התקופה. לא רציתי שהאבק
יעלה מתחת לשטיח.
רק חלק מהדברים עלו. מה שהיה נחוץ למקרה הזה.
למרת שאני לא מבינה איזה אירוע קשור לאירוע
הזה.
האירוע שבאמצע החיים נזכרתי בו, באמצע השיעור.
היה הסיפור שהתחיל. הכל. לא הבנתי מה אלוהים
רוצה ממני. עוד פעם אותו הסיפור? איך עכשיו אני
יתמודד עם זה באולפנא? עד היום לא הבנתי את
הקישור של האירוע הזה לאירוע שיבוא אחריו. אבל

כנראה שאצלו הכל קשור בכל. גם ללא היגיון. זה אחד הדברים שהכי הפתיעו אותי. כי לא היה לזה שום הגיון מבחינתי. אבל אני לא יכולה לשלוט בזה. אומרים שזה מולד שזה איתך מאז שאתה קטן. אבל אני מאמינה, שאלוהים רצה לתת לי את מכת המחץ האחרונה שלו. משהו שאין דרך לברוח ממנו. אין דרך לשכוח את זה, כי זה איתך לעולם ועד. אני התחלתי לשים לב לתופעה רק שבוע אחרי שנזכרתי במה שהתחיל הכל. הזיכרונות התחילו לצוץ לאט, לא היה להם שום לחץ. כל יום זיכרון אחר מהמקרה. אלוהים רצה שזה יעשה בייסורים. בלילות לא כמו שציפיתי, בכלל לא חלמתי על המקרה. באופן מוזר זה גרם לי לחרדה. והעלה לי את השאלות. למה אלוהים רוצה שאני אזכר בכל פרט ופרט רק ביום? למה הוא רוצה שאני יחלום בהקיץ והיזכר במקרה? מה גורם לו לתת לי שלוה בחלומות? למה הוא נותן לי לישון רגועה בלי חלומות? ימים שלמים חיפשתי את התשובות. וכמו שציפיתי לא מצאתי היגיון, ההיגיון איחר לבוא. והוא לא בא גם אחרי כמה שבועות. אבל החלומות הגיעו בהמוניהם כמו שאמרתי זיכרון אחר זיכרון

מהאירוע שהתחיל הכל. שהזיכרונות הגיעו והייתי ליד אנשים, מה שקרה כמעט בכל המקרים. עצמתי עיניים. אני חשבתי שכל זיכרון נמשך כמה שעות, אבל במציאות הוא נמשך רק כמה שניות. כשפקחתי את העניים כמעט לא הפסדתי מהשיחה שהשתתפתי בה עד לאותו זיכרון שהתחיל לחזור אליי. הדמעות רצו לצאת אבל לא נתתי להן בכל פעם שדמעה התחילה לזלוג על לחיי העפתי אותה בעזרת הסוודר. וכשהתחלתי לרעוד, נשענתי על משהו חזק, קרוב. והתחלתי בעצמי להרעיד את הרגל שלי. כדי שלא ישימו לב שמשהו לא טוב עובר עליי. אבל אלו היו אותם התסמינים, בכל פעם שזיכרון חזר אליי. לפעמים, ברוב המקרים דיברתי עם אותם האנשים. בין אם זה עם המשפחה או החברות. באיזשהו שלב הם התחילו לשים לב ולשאול שאלות. בכל פעם המצאתי תירוץ חדש, ובכל פעם קיוויתי שלא יחזור אליי שוב הזיכרון.

בסוף יום, כשכבר כיסיתי את עצמי בשמיכה, התפלאתי שאין לי שום זיכרון למקרה. התפלאתי שלא היו לי התקפי חרדה, רעידות ודמעות שעומדות לצאת. לא היה לי מה להסתיר. באותו הרגע נתקפתי

חרדה, שאין לי חרדה. שאין לי שום דבר מכאיב
לחשוב עליו. זה היה לי ריק, משונה. אני לא מבינה
את אלוהים. למה הוא נותן לי את האופטימיות
הזאת, למה לעשות לי את זה. כי אני יודעת שהכאב
יחזור. אחרי חצי שעה בערך של התייפחות של
החרדה הרדמתי ואז הבנתי את אלוהים הבנתי למה
הוא נתן לי "יום חופש". החלום הזה היה החלום
באותה תקופה של חיי החלום הכי מוזר והכי מדאיג
בעולם. אבל באופן מוזר זה נתן לי הרגשה טובה,
שאני יודעת שאלוהים לא שכח אותי. אני חושבת
שבמקום מסוים הייתי מכורה לעונשים שלו. חכתי
בלי סבלנות לעונש שלו, אבל הפעם לעונש הזה, גם
אם חכתי לו אני יודעת שאם הייתי יודעת מה העונש,
לא הייתי מחכה לו בשום סכום כסף שבעולם.
ההפתעה הזאת כל כך זעזע אותי, לא ידעתי איך
להכיל את זה את, העונש הזה. איך אלוהים יכול
לשלוט בי ככה? היה בי חלק של התפעלות ממה
שאלוהים יכול לגרום לאנשים לרצות זה כל כך
קסום!

בחלום ישבתי על כיסא, כיסא של בית ספר. הקשבנו
בשיעור תנ"ך. כל בנות הכיתה היו. מהלך השיעור לא

כל כך עניין אותי למרות שבדרך כלל אני קשובה
בשיעור תנ"ך. השיעור הזה היה שיעור מוזר כי לא
הקשבתי לשיעור, חלמתי בהקיץ. ואלו היו כמה
חלומות, כל חלום היה יותר מבלבל מהשני. בהתחלה
חלמתי על המשפחה שלי ועליי. כמו שהיינו פעם
מאושרים, חסרי דאגות. איך אני חוזרת הביתה
ועוזרת לאמא להכין ארוחת צהריים החיים האלו הו
מאושרים, גם אם הם היו פשוטים אני אהבתי אותם.
ועכשיו הבנתי עד כמה אני מתגעגעת אליהם. אלו היו
רגשות ממש מעורבים בתור חלום בהקיץ. החלום
השני היה החלום על הבשר, שבמקום הבשר זאת
הייתה אני. כל פעם שאני נזכרת בחלום הזה, אני
נבהלת. הפעם שמרתי על קור רוח ולא נתתי לבהלה
שבתוכי, לצאת. חשבתי על כמה אלוהים מפשיט
אותי, איך אני יושבת ופשוט דקה אחר דקה משהו
אחר מתוכי נפשט בחלום לא היה רגע אחד שבו לא
בכיתי והתחננתי לאלוהים שיפסיק רציתי שחלק
בתוכי יישאר שלי. עכשיו הבנתי למה אנחנו הולכים
בצניעות רבה, הבנתי את המשמעות של לשמור
דברים לעצמך, ולאנשים שאתה רוצה להפשיט
בפניהם את מי שאתה באמת. אבל הפעם זה היה

בלתי נשלט, אלוהים הוא חזק, כל כך הכי חזק. שאין
לך שום אפשרות לברוח מזה. ואני אפילו חושבת
שקצת בכיתי במציאות מהאמת שבחלום בהקיץ שלי,
למרות ששמרתי על קור רוח. החלום השלישי, הוא
זה ששבר את גב הגמל, לכל ימי חיי.
אומרים שזה מולד. אומרים שאין תרופות נגד זה,
ואני באמת מאמינה שאין תרופות נגד זה. אומרים
שזאת לא מחלה, ואני באמת מאמינה שזאת לא
מחלה. אבל במקרה שלי, אני לא מאמינה שזה מולד,
אני מאמינה שרק אחד רוצה להעניש אותי.
ישבתי בכיתה כמו בחלום. הסתכלתי על חברותי
לכיתה. מימן ומשמאל, שום דבר לא נראה לי אותו
הדבר, שום דבר לא נראה כמו במציאות. לרגע
חשבתי שאני הוזה. למה הן נראות אחרת? מה הן
עשו כדי שהן יראו ככה? עוד פעם אנחנו יושבות על
הכיסאות, במקומות הקבועים שלנו, מול המורה. עוד
פעם השיעור לא מעניין אותי, אבל הפעם לא חלמתי
בהקיץ, הפעם התמקדתי במשהו מהמציאות. המשהו
הזה היה כל כך שונה. כל כך מפתיעה, שהתמקדתי
רק בו. לא ראיתי מימין ומשמאל. הייתי כל כך
מרוכזת שהעניינים שלי התחילו לצרוב, והרגשתי כמה

טיפות על לחיי למרות שחלמתי בהקיץ. כי אף פעם
לא התמקדתי במשהו כך לפני כן, אף פעם לא
התמקדתי במשהו כזה לפני כן. או במישהי כך לפני
כן. פעם ראשונה שהסתכלתי על מישהי בצורה
כזאת...אחרת. פשוט נדהמתי מהיופי שלה הוא כל כך
בולט לעיין שלא הבנתי איך לא ראיתי זאת לפני כן.

פרק ג'

"מלא זמן לא ראינו אחד את השנייה" כן...מלא זמן,
לפחות כמה שנים טובות. זאת הייתה הפגישה
הראשונה שלנו.

"כל כך השתנית..." באמת השתנתי. "אני יודע שלפני
שלוש שנים..." פה הוא נתקע הוא לא רצה להזכיר לי
את התקופה הזאת, ואני לא רציתי להיזכר בתקופה
הזאת.

"הייתה לך תקופה קשה אבל אני מקווה שעכשיו את
בסדר" למה, למען השם הוא הזכיר את זה עכשיו?
גם ככה קשה!

"כן....אני בסדר עכשיו" אני לא יודעת אם אני בסדר
עכשיו. עוד חודשיים אני בת 18. אני זוכרת איך אני
וחברה שלי הודיה חיכינו ליום הולדת הזה. ידענו מה
עומד להיות אחריה חיכיתי לזה, אני חושבת כל חיי.
ועכשיו זה קורה ממש עוד שנייה.

המלווה יושב שולחן לידנו, מביט בכל תזוזה שאנחנו
עושים. כל כך מוזר שעוקבים אחריי ככה למרות
שאני יודעת שזה אמור להיות ככה. אנחנו יושבים פה
חצי שעה זה בית קפה קטן ליד הבית שלי, יש הרבה
תמונות של אבא שלו כאן. ממש מעריצים אותו. בכל

קיר יש תמונה אחרת שלו. אני כל כך מבינה למה.

"בטח מוזר לשבת במקום, שיש כל כך הרבה תמונות של אבא שלך?" שאלתי את השאלה הטיפשית הזאת, כי לא היה על מה לדבר. כמעט ולא היה לנו קשר עין כל מהלך השיחה. כל אחד התעסק במשקה של עצמו.

"כן, זה ממש משונה. אבל התרגלתי לזה במשך 18 שנות חיי." סוף, סוף יצרנו קשר עין. צחקנו. אבל אז המלווה הסתכל עלינו בעיניים ממש משונות זה היה הסימן להפסיק לצחוק. "מתי את מסיימת אף הלימודים?" עכשיו הוא כבר מסתכל על השולחן, אני מסתכלת עליו.

מסיימת עוד חודשיים בערך. ואתה?" שאלתי למרות שזה בדיוק באותו הזמן. מתוך נימוס. "בדיוק מתי שאת מסיימת" עכשיו מבטנו שוב נפגשו היה לו חיוך ממש מתוק.

"אז למה שאלתה?"

רציתי להמשיך לפתח את השיחה בדרך הזאת, היא הייתה כל כך קלילה. "לא יודע אני פשוט רוצה לדבר איתך, וזאת השאלה הראשונה שיצאה לי מהראש."

"מה מעניין אותך לדעת עליי?" לא ידעתי שיש לו קול ממש נעים. היה כל כך כיף לדבר איתו שהשיחה התפתחה. "אני לא יודעת,

אנחנו מכירים מאז שאנחנו קטנים, אז אני יודעת
עליך בערך הכל..." החיוך שלו מגלה את שיניו
הלבנות, נוצצות. פתאום העניים שלו ממש זהרו
בצבע חום דבש. עכשיו הוא כבר הסיר את הכובע
השחור, הגדול שלו, וחשף את צבע שיערו החום
בהיר. הפאות שלו ממש נצצו הצבע שלהם זוהר.
לפני הפגישה אמא טיפחה אותי מכף רגל ועד ראש.
היא נתנה לי את הקרם שלה. הוא הכי טוב שיש, הכי
קטיפתי, עם הריח הכי נעים בעולם: וניל עם נגיעות
פרות הדהר. היא אף לא נתנה לי להשתמש בקרם
הזה. אבל הפגישה הזאת כל כך חשובה לה שממש לא
איכפת לה לתת לי להשתמש בקרם היקר שלה. היא
גם קנתה לי בגדים חדשים. שמלה בצבע לבן עם
תחרה, ז'קט ג'ינס ונעליי בובה בצבע שמנת עדינה.
שמתי את הגרביונים הלבנים, את השמלה הלבנה,
את הז'קט ואז אמא קלעה לי צמה, צמה רופפת. צמה
צרפתית רופפת. אני כל כך אוהבת שאמי עושה לי
תסרוקות. היא עושה זאת בעדינות וכמעט לא
מרגישים שהיא נוגעת בשיער. לפני שהוא אסף אותי
שמתי את נעליי. כשהייתי כבר בדלת אמא עצרה
אותי רגע לפני שיצאתי, לא אמרה כלום ונישקה את

מצחי משכה אותי אליה וחיבקה אותי שניות ארוכות. כשלאט לאט שחררה אותי, היא נגעה בכתפי ומשכה בכתפיה. ואז הסתובבתי והלכתי. זה מה שגרם לי כל כך להיות משוחררת בפגישה איתו, ולרגע לשכוח מכל העונשים. ידעתי כמה טוב זה יעשה לאמא לאבא....למשפחה.

ישבנו בשולחן עגול מעץ אני שתיתי תה והוא שתה אספרסו. התה היה טעים, עם נענע. אני לא שמה סוכר בתוך המשקאות החמים שאני שותה התרגלתי בלי אבל הוא שם, ממש קצת. ישנו אחד מול השני. על כיסאות העשויות מעץ גם הן. "אנחנו עוד נגלה עם את יודעת עליי הכל" הוא אמר בסוף הפגישה. זה היה הזמן ללכת הביתה לתוך המציאות שלי. למשך שעה הייתי בתוך עולם אחר, שכל כך הייתי רוצה להיות בו. אבל אני יודעת שעכשיו זה רק חלומות כי גם אם אני אתחתן איתו אני יודעת שאני לא אהיה מאושרת. אף פעם. זה הורג אותי מבפנים.

כשנכנסתי הביתה אמא הייתה כל כך סקרנית לדעת איך הייתה הפגישה, שישר משכה את ידי והובילה אותנו לתוך הסלון לשבת על הספה. אפילו לא הספקתי להחליף בגדים, להוריד נעליים. היא הייתה

כל כך בלחץ. זה עשה לי טוב על הלב, שאני גורמת לה
לכמה רגעי אושר, אחרי שלוש השנים האלו. ישר
סיפרתי לה איך היה. הסתרתי את הכאב שפגע בי,
איך שהפגישה הסתיימה. זה מה שעשיתי במשך
השנה האחרונה. כאשר גיליתי מי אני באמת, את מי
באמת אני אוהבת. אבל עכשיו זה כל כך משנה, אני
הדחקתי את כל הרגשות שצפו מעליי ואיימו
להשתלט עליי. למזלי ידעתי מתי להפסיק את
התופעה הזאת, הייתי כל כך מנוסה בזה. פתאום
אבא שלי נכנס הביתה הוא ישר חיך שראה אותי
ואני חייכתי אליו חזרה. "אבא אני כל כך אוהבת
אותך" וזה באמת נכון. אני אוהבת אותו עד עמקי
נשמתי שאני עושה מה שאני לא. לפחות כך
חשבתי.....

לאבא שלי לא ממש רציתי לספר איך היה. רציתי
לשמור על צניעות. הלכתי
להתקלח אחרי היום שעבר עליי הצעקות מהנגיעות
שבי התחילו לפוג ועכשיו זה היה לתקופה יותר
ארוכה מתמיד. אלוהים בכל זאת השאיר צלקת
עמוקה שתישאר לתמיד. המקלחת הייתה כל כך
חמה, כל כך כיפית. הרגשתי איך אני מסירה מעליי

את היום. את הצחוק, את הכאב, את השמחה הכל.
הפכתי להיות ניטראלית. החלפתי בגדים לשינה.
נכנסתי למיטה. לקח לי זמן להירדם, אבל בסוף
נרדמתי. החלום שלי היה מה שחוויתי במציאות.
החלום שלי היה מה שהיה ביום של אתמול על
הפגישה הראשונה שלנו, מזה 5 שנים. אני לא
מאמינה שעברו 5 שנים! מה עברתי ב5 שנים האלו,
וואו אני לא יכולה לתאר. להסתכל לאחור. ישנתי כל
כך טוב, כי הלכתי לישון ניטראלית. אני צריכה
לנסות זאת יותר... לישון נטראלית.
קמתי ממש רעננה במשך השנה עבדתי על עצמי.
עבדתי על איך אפשר לפעמים לשכוח מה שקרה,
ולהתקדם קדימה. איך אפשר לפעמים להשתחרר,
ולעשות דברים שלא תמיד אני רוצה לעשות אותם,
או שהם בכלל לא אני. למדתי שיש דברים שצריך
להסתיר טוב יותר. שצריך להיות חזקה ופשוט
לספוג, ולספוג בלי להראות שום דבר.
"אני לא מאמינה שכבר התכלת את הפגישות
לשידוך!" נפגשנו רק אתמול, לא סיפרנו לאף אחד,
חוץ ממשפחתנו כמובן. אבל כבר כולם יודעים זה כל
כך מביך, השמועות מתפשטות פה כל כך מהר...

"כן...המשפחות שלנו רוצות שחודש אחרי שאני יהיה בת 18 אני יתחתן איתו. אז מתחילים כבר מעכשיו" אני מקווה שאמרתי את זה בלי להיראות יותר מדי עצובה. אני לא שלטתי בזה הגוף שלי הגיב מעצמו זה העונש הכי, הכי אכזרי שיכול להיות. כי אלוהים לא פוגע רק בי אלה בכל הסובבים אותי. מה הסובבים שלי עשו שהם צריכים להיענש?

"אוו אני כל-כך מקנא בך שיש לך כבר שידוך" לרגע היא השתתקה ולרגע באמת פניה גילו את העצבות שבה. "אבל אני רק ברשימת ההמתנה" ואז אני חושבת שזלגה מעיניה טיפה של דמעה. באותו הרגע אני חושבת, שהבנתי עד כמה הדבר הזה חשוב ועד כמה קיבלתי את המתנה הזאת של השידוך. אני לא הבנתי עד לאותו הרגע, שאני בונה לי את החיים המושלמים שתמיד רציתי. בעל לעתיד, שאני מכירה את משפחתו. משפחה אוהבת, שמוכנה לעזור לי בכל (לפחות ככה הם חשבו). אפילו ההורים שלו ושלי הלכו להתייעץ לגבי דירות בשבילי ובשביל בעלי לעתיד. תמיד חיכיתי לרגע הזה. חכתי לרגע, שאני אצטרך לשים כיסויי ראש, שאני אצטרך לבשל לבעלי, לדאוג לילדים. כל חיי סבבו סביב הרגע הזה.

וברגע שזה בא, אני כבר לא שם. אני כבר לא נמצאת
במקום הזה. אני כבר לא רוצה שחיי יראו ככה.
אני רוצה לחיות כמו שאני, או לפחות כמו שאלוהים
הכתיב לי לחיות. גם אם זה משהו שאני בכלל לא
מרוצה ממנו. קיבלתי את העונש הזה מאלוהים,
ואסור לי להימלט ממנו. אני מקווה שאם אני אספר
זאת לאמא ואבא, הם יבינו. אני מקווה שהם יבינו,
שזאת לא מחלה, או משהו כזה. אני מקווה שהם יבנו
שזה הגיע אליי משמיים שזה הפסק דין שלי.

"בהצלחה מתוקה, תספרי לי אחר כך הכל"
ההתרגשות של אמי הייתה בשיאה. היא כל כך אהבה
את הרעיון שחזרנו לשגרה, ואני אהבתי את הרעיון
שהיא האמינה לזה.

"תודה. אני אעדכן אותך בכול" השבתי לה והחזרתי
לה חיוך רחב שחשף את שיני. הירידה
בחדר המדרגות הייתה מתוחה יותר מאי פעם. לא
ידעתי למה לצפות לא ידעתי מה הולך לקרות.

המכונית כבר חיכתה לי

בקו ישר לכניסה של הבניין. זה היה אותו המלווה
שפתח לי את הדלת. המכונית הייתה בצבע שחור עם

חלונות כהים. גודלה של המכונית היה גדול, היא הייתה משפחתית. בעלי לעתיד כבר ישב במושב האחורי, ראיתי אותו מסתכל עליי כשהוא ישב בצד השמאלי של המושבים האחוריים. בנינו היה חוצץ זכוכית ששמו במיוחד. הוא היה לבוש כמו כל הבנים ברחוב, אבל הוא גם היה דומה כל כך לאבא שלו. שמצד אחד אני מעריצה כל-כך. ואני לרגע מרגישה ביטחון שאולי אני אוכל להתגבר על המכשול וכן, להגיד כן ברגע המרגש. ומצד שני הוא מזכיר לי את אבא שלו. ואני לא רוצה לזכור אותו, אני לא רוצה בכלל להכיר אותו. זה כל-כך בלבב אותי שהייתי לרגע צריכה לעצום עיניים. "היי הגענו", שמעתי מישהו דפק דרך זכוכית. פקחתי עיין אחת, ונזכרתי שעשיו אני בפגישה ובדיוק הגענו למקום. איזה טיפשה! מה אני חושבת לעצמי שאני נרדמת באמצע נסיעה כל-כך חשובה. הוא יצא דרך הדלת השמאלית ואני באתי לפתוח לעצמי את הדלת הימנית אבל המלווה כבר פתח לי. "תודה" אמרתי בחיוך. ואז הפנים שלו התקרבו לפנים שלי. נבהלתי, הלב שלי התחיל לדפוק בחוזקה. אני לא רוצה להיכנס לסרט הזה שוב. "אל תודי לי, תודי לו". נרגעתי. הבנתי

שההוראה לפתוח לי את הדלת הייתה, של זה שישב משמאלי. הקטע מסמן שאני כנראה ממש מוצאת חן בעיניו. לי ולו לא היו כל-כך הרבה ברירות, שידכו בנינו בגיל צעיר. מהרגע שנולדנו. אז היינו חייבים להישמע למה שהורינו אמרו בכל הקשור לשידוך. הפעם הלכנו לגינה, מקום ציבורי זה מאוד חשוב. "לא איכפת לך שאנחנו בגן שעשועים נכון?" נזכרתי בשיחה שלנו. מהפגישה הקודמת איך היא זרמה. אני רוצה שיהיה כך גם בפגישה הזאת. "לא זה לא משנה לי" באמת זה לא שינה לי. "יופי" הפנים שלו נראו מרוצות, כאילו שהתווכח עם מישהו על המקום. "היה לך משהו מיוחד בבית ספר?" הוא שאל אותי בחינניות. התלבטתי אם לספר לו על הילדה ששאלה אותי על השידוך. אולי זה יראה כאילו אני שמחה ואולי זה יראה שאיכפת לי ממנה. "כן, אתמול ילדה מהאולפנה פנתה אלי ושאלה אותי עם מצאו לי שידוך. וענית לה כן, אז היא אמרה משהו בסגנון של איזה מזל יש לך..." פה הוא כבר ממש חייך, ואני אחריו. באמת היינו בני מזל. "ואז היא התחילה לבכות קצת.... מוזר, אתה לא חושב?" לפני שהוא ענה, הוא הסתכל לשמיים. ואז חזר והסתכל עליי.

הוא נעצר, אני אחריו עמדנו בקו ישר זה לזה כמה
סנטימטרים בודדים הפרידו בנינו, הבטנו זה בזה
כמה שניות. "לא, אני לא חושב שזה מוזר. אני חושב
שזה באמת יש לנו מזל." הוא היה חד-משמעי. הוא
באמת חשב שיש לו מזל, אבל לא הבין עד כמה אין לו
מזל. עד כמה יש לו ביש מזל. "כן...באמת יש לנו
מזל" נתתי לו חיוך מזויף. ואז פניו הוסטו ממני
והמשכנו ללכת. חשבתי לעצמי מה הוא חושב. למה
נעצרנו למשך כמה דקות, ולא הורדנו אחד מהשנייה
את העניים. הבטנו בעיניים, ואפילו המלווה לא אמר
כלום. "איך עבר לך היום בישיבה?" שאלתי
בפתאומיות, כי לא דיברנו במשך זמן מה. פשוט
הלכנו בשביל. "לא משהו מיוחד. את יודעת,
מתפללים, לומדים תורה. לא משהו שצריך לעניין
אותך" שמעתי קול גיחוך. מאיפה הוא יודע מה
מעניין אותי? הוא לא מכיר אותי כמעט! "טוב"
השבתי לו בקול מעוצבן. הוא שמע את הקול ואז
התחיל לשנות את הקטע הרציני שלו והתחיל להיות
קצת יותר משוחרר כמו בפגישה הקודמת. "אמרתי
משהו שפגע בדך?" הוא חייך אלי. "לא...פשוט מעצבן
אותי, שאין לנו ממש נושאים לשיחה..." שמעתי

אותו צוחק. צחוק מתגלגל. "את לא חושבת
 שלפעמים גם כיף ללכת בלי לדבר?" לא חשבתי על
 זה. אבל באמת שהיה רעש בכל השקט הזה. "לפעמים
 לומדים ככה הכי טוב על הבן-אדם." הגנבתי אליו
 מבט וראיתי חיוך על פניו. "מה גילית עליי?" שאלתי
 באמת מתוך סקרנות. "גילתי עליך שאת חסרת
 סבלנות, אבל את גם מאוד מופנמת, וסגורה בעצמך.
 את לא מגלה הכל." פחדתי שישם לב, שאני באמת
 מסתירה ממנו משהו אבל לא רק ממנו, אלה מכולם.
 ופחדתי עוד יותר, שהוא יגלה מה אני מסתירה
 מכולם. "לא חייבים לספר הכל בפגישות ראשונות,
 נכון?" הרי יש לנו את כל החיים לגלות דברים חדשים
 אחד על השנייה. "נכון, ואני יודע שאת עוד תספרי
 לי" הוא היה כל-כך בטוח, בזה שאני אספר לו את
 הסוד הגדול שלי, שזה הרתיעה אותי ממנו. מה יקרה
 אם הוא יגלה? גם אם לא עכשיו, אז בעוד כמה שנים
 שכנראה נתחתן. מה אז? למי הוא יגלה? מה הוא
 יעשה עם כל המידע הזה? אחרי פגישה
 שנערכה פחות או יותר שעה, חזרנו לרכב. הפגישה
 הזאת הייתה כמו רכבת הרים מבחינתי. רגע אחד
 הרגשתי ביטחון. וברגע השני הרגשתי פגיעה ושכל

דבר יכול לשבור אותי. ממש התעייפתי מהפגישה הזאת, החזקתי את עצמי לא לישון במהלך הנסיעה חזרה הביתה. לא דיברנו כל מהלך הנסיעה הזכוכית הפרידה בנינו הוא ישב בצד השמאלי, ואני בימני. המלווה נהג. היה שקט ברכב השחור, הגדול. חלפנו על הרבה בתיים. בנסיעה לגן לא שמת לי לב לזמן, אבל הנסיעה נמשכה הרבה זמן. ורציתי שהיא תסתיים, רציתי לחזור לישון. סוף-סוף הגעתי הביתה לא יודעת מה חשבתי לעצמי, חשבתי שאולי המלווה עוד פעם יפתח לי את הדלת. כמו שנכנסתי לרכב בפעם הראשונה, או כמו שיצאתי ממנו ליד הגן או שחזרנו לרכב חזרה הביתה מהגן. הוא חיכה לי ופתח לי את הדלת. ציפיתי לזה גם עכשיו, אבל זה לא קרה. במשך כמה שניות ישבתי, לאחר שעצרנו וחיכיתי שמשהו יקרה, אבל לא קרה כלום. אז הבנתי שאני צריכה לפתוח לעצמי את הדלת. אני לא הבנתי מה השתבש מה קרה שהוא לא פתח לי את הדלת. הצצתי לאחור, ראיתי אותו מחליף מבטים דרך המראה עם המלווה. לא הבנתי מה פשר הדבר, התעלמתי. "ביי, היה כיף לפגוש אותך שוב." אמרתי למרות שהייתי ממש פגועה. הוא אפילו לא ענה לי הוא רק הסתובב אליי

ונתן לעברי חיוך. זה הכול. הוא לא אמר כלום!
סגרתי את הדלת הימנית והמכונית התחילה לנסוע.
הסתכלתי על המכונית השחורה לכמה שניות
והסתובבתי.

"אבלין! אבלין!" שמעתי מישהו קורא לי
בשמי. זה היה נשמע כמו הקול שלו, קול רך, קול
קטיפתי. הסתובבתי וראיתי את המכונית נעצרת
והדלת השמאלית נפתחת הוא יצא ממנה הסיר ממנו
את הכובע, ראיתי את הכיפה שלו, שאחוזה בסיכה
לשיער החום בהיר שלו. מכנסיו היו שחורים התנופפו
ברוח הוא היה רזה, רזה בצורה יפה. חולצתו הלבנה
מכופתרת, הייתה משוחררת, אבל מוכנסת לתוך
המכנסיים, ומהודקת בעזרת חגורה שחורה מעור. לא
היה עליו ז'קט זה היה יום חם. כשהוא התחיל ללכת
לעברי בצעדים מהירים, לבי התחיל להלום בחוזקה.
כשהגיעה והיה כמה סנטימטרים ממני, כמעט מרחק
נגיעה. המלווה יצא מהרכב, ממושב הנהג וטרק את
הדלת בחוזקה. הסטתי את מבטי ממנו והסתכלתי על
המלווה, וגם הוא. שחזרנו להביט אחד בשנייה צחקנו
וחייכנו אחד לשנייה. לרגע השתקנו השקט הזה היה
מתוח, מתוח מאוד ואז..."האם הגברת לוי אבלין,

תרצה?" זאת הייתה השנייה הכי מותחת בחיי "לבוא איתי לפגישה שלישית, בעוד יומיים?" אהבתי את הנוסח של המשפט. "כן, אני רוצה לבוא איתך לפגישה, נוספת מר כהן דוד."

"אז ניפגש עוד יומיים ב-19:00 בערב אני אאסוף אותך כמו היום." היה לו חיוך מרוצה כל-כך, שמחתי שהקרח נשבר בנינו. "טוב, ניפגש" הוא הסתובב והלך בלי להסתכל לאחור ההליכה שלו הייתה יציבה וישרה. ברגע שהוא הלך, הרגשתי איך הלב שלי חוזר לקצב הקודם שלו. איך החום מהלחיים שלי יורד וחוזר לטמפרטורה הרגילה שלו. משהו בנוכחות שלו גורמת לגוף שלי להיות במגננה ולא הבנתי למה. הרגשתי ממש הקלה כשהוא הלך כל הלחץ ירד. עליתי במדרגות בדרכי הביתה והתחלתי להריץ את מהלך הפגישה. הקטע שהכי שמת אלי לבי היה סוף הפגישה כשהוא הציעה לי לצאת איתו לפגישה נוספת, הוא עשה את זה בכל-כך רשמיות, זה היה קטע מוזר. אבל העדפתי להתעלם לבינתיים, ולא להיכנס ללחץ מהפרט השולי הזה. פתחתי את הדלת הביתה, וכשנכנסתי ראיתי את אמי יושבת על הספה

"שלום אמא" היא הסתובבה בפתאומיות שקצת הלחיצה אותי. הסתכלתי עליה מוזר, אבל היא לא שמה לב. היא הסתכלה ישר ליד ימין שלי, לפני שאפילו שעלה לשלומי. היא חיפשה משהו אבל לא מצאה. פניה נראו מאוכזבות למקצת, אבל מיד חזרה לעצמה.

"איך את

מרגישה?" שאלה אותי סוף-סוף. "בסדר, אבל אני קצת עייפה. הפגישה התישה אותי, אני הולכת לחדר לישון" זה הדבר היחידי שרציתי לעשות. לא רציתי לדבר על כלום, רק ללכת למיטה ולישון. החלפתי מהר את הבגדים, שטפתי את הפנים, נכנסתי למיטה, כיסיתי את עצמי בשמיכה ותוך כמה דקות כבר נרדמתי.

חלמתי על היום האחרון שראיתי את דוד. היום האחרון שראיתי אותה היה בבר מצווה שלו, שהוא חגג 13. כבר אז ידענו מה הולך לקרות עוד 5 שנים, אבל לא ממש הבנו את המשמעות. הבר מצווה שלו הייתה בבית כנסת בשכונה, הבית כנסת של אביו. אני זוכרת שבסוף, אחרי שהוא קרא את פרשת השבוע שלו, זרקנו עליו סוכריות. אני הייתי

בעזרת נשים, וזרקתי עליו יחסית חזק. עד לאותו הרגע היינו חברים טובים, היינו כל הזמן משחקים יחד כשנפגשנו. אז הייתה לנו כימייה טובה. רגע לפני שהוא נעלם מעיני הסתכלנו אחד לשנייה בעיניים, ומאז עינינו לא נראו אחד לשנייה במשך 5 שנים. אני זוכרת שזה היה רגע יחסית עצוב בשבילי כי אהבתי לבלות איתו, אהבתי לשחק איתו. חבל שהחוקים כל-כך נוקשים.

כשקמתי בבוקר שמת לי לב שאף אחד לא העיר אותי לאולפנה, הייתי לבד בבית. למה אף אחד לא העיר אותי? מה יש היום שלא העירו אותי? הייתי ממש עייפה קמתי רק ב-10:00 והלכתי לישון ב-19:30. שמת לי לב שאני מתעייפת מהר מדי מדברים....

כל היומיים האלו ביליתי במחשבה על הפגישה השלישית. כמעט לא אכלתי, לא הייתי מפוקסת בלימודים, לא שמת לי לב למה שאנשים מדברים אליי. הייתה לי רק מחשבה אחת, הפגישה הבאה שלי עם דוד. הייתי כל-כך מסוקרנת לדעת, מה הולך להיות שלא עניין אותי כלום! לכמה רגעים חשבתי באמת שאני אוכל להקים איתו בית נורמאלי שיהיו לנו הרבה ילדים קטנים, שנהיה באמת משפחה מאושרת.

באמת באותם הרגעים הרגשתי ככה, כי הרגשתי שיש ביני לבין דוד משהו אחר, משהו שלא הרגשתי קודם לפני כן. ציפיתי לפגישות שלנו, התרגשתי שראיתי את הרכב השחור מחכה לי מתחת לבניין.

סוף-סוף הגיעה הזמן ללכת לפגישה עם דוד. שעה לפני התחלתי להתארגן. התקלחתי, עשיתי בקבוקים בשיער, שמתי שמלה בצבע אפרסק, השמלה הייתה משוחררת היא הגיעה קצת אחרי הברך. שמתי גרביונים לבנים, עם נעלי עקב בצבע חום כרמל. אהבתי את השילוב הזה. שמתי בושם בריח לימון, ובדיוק ב-19:00 הייתי מוכנה. כל היום נלחצתי, מן הפגישה עם דוד. היו לי חששות וטעיות לגבי הערב, כי אף פעם לא יצאנו בערב. זאת רק הפגישה השלישית, זה מוקדם מדי ללכת לפגישה בערב. אבל כבר היה מאוחר מדי לבטל וגם לא רציתי לבטל הייתי כולי בציפייה לקראת הערב. המשפחה שלי לא הייתה בבית הם הלכו לאיזה מקום יחד, שמחתי שהם הלכו כי ככה הם לא יציקו לי בכל מני דברים הקשורים לפגישה.

ירדתי במדרגות, הייתי בלחץ מטורף. ראיתי אותו מחכה לי לצד הרכב נישען על הדלת הימנית במקום הקבוע שלי. אחרי שיצאתי מדלת הבניין חיכיתי כמה שניות, הסתכלתי עליו והוא עליי. זאת הייתה ההרגשה, זאת הייתה ההרגשה! כשהתחלתי ללכת לכיוונו ראיתי שמתפשט על פניו חיוך רחב. פעם ראשונה שהוא פתח לי את הדלת, ולא המלווה. כשנכנסתי לרכב, קיר הזכוכית היה שם. לא שציפיתי למשהו אחר. אמרתי שלום בנימוס למלווה. וככה נסענו לדרכינו. הנסיעה נמשכה במשך 15 דקות. 15 דקות של מתח. הרכב נעצר, ודוד יצא מדלת שמאל, המקום הקבוע שלו יצא לקראתי בריצה ופתח לי את הדלת הימנית. עוד פעם לא המלווה, משהו מוזר מתבשל פה. כשיצאתי מהרכב ראיתי מולי מסעדה. למה הולכים כל-כך מוקדם למסעדה? "מסעדה?" שאלתי אותו בהרמת גבה. "כן, מסעדה" השיב לי בחיוך. "למה יש משהו לא בסדר במסעדה?" עכשיו הוא הרים גבה. "מה פתאום!" עניתי. אבל זה נראה לי קצת מוזר. "יש משהו מיוחד שאנחנו הולכים בפגישה השלישית שלנו למסעדה?" הוא חיכה כמה שניות עד שענה לי. ואז ענה "לא יודע, את

תגידי לי. "עכשיו יותר מכל הימים שחיכיתי
מסוקרנת בבית הייתי הכי מסוקרנת שאפשר. נכנסנו
למסעדה. הוא אמר את שם משפחתו, כנראה הזמין
שולחן. זאת הייתה מסעדה מוכרת בשכונה. כולם
חיכו שבועות כדי לבוא אליה, אבל בגלל שדוד הוא
הבן של הרב הראשי בשכונה, אז יש לו פרוטקציות.
נכנסנו למסעדה, המסעדה הייתה מלאה עד אפס
מקום, אבל לנו כמובן שמרו מקום, טוב. למלווה
שמרו גם לו מקום טוב שתי שולחנות לידנו.
התיישבנו אחד מול השנייה, ולקחנו את התפריטים.
התחלתי להתבונן בו, לא כל-כך עניין אותי אוכל
ברגעים האלו, אבל הייתי חייבת להכניס משהו לפה.
אז לקחתי מנות קלילות, למנה הראשונה לקחתי
סלט ירוק, ולמנה השנייה פסטה ברוטב עגבניות. דוד
לקח למנה הראשונה סלט ברוקולי, ולמנה השנייה
לקח דג ברוטב אסיאתי. לשתייה שנינו לקחנו יין לבן.
אני הייתי אמנם לא בת 18, אבל כבר התחלתי
לשתות. לא דיברנו למשך זמן ארוך רק הבטנו אחד
בשנייה והתעסקנו באוכל. "איך את מרגישה היום?"
שאל אותי אחרי שלגם מן היין "אני בסדר. השבח
לאל, ואתה?" שאלתי אותו והסתכלתי עליו בסקרנות

פניו הראו כאילו הסתיר משהו "גם אני בסדר, ברוך השם." שנינו חייכנו, ומיד הסתכלנו כל אחד לצלחת שלו. לאחר זמן מה הוא יישר את הראש שלו לכיוון שלי ואז שאל אותי "עד כמה את אוהבת הפתעות?" הוא חיכך חיוך ערמומי. לא ידעתי מה לענות, אז עניתי תשובה מתחכמת. "אני אוהבת הפתעות.... תלוי באיזה יום תופסים אותי" הוא צחק והמשיך לאכול. כשהסתכלתי על הלבוש שלו הוא לא שינה כלום אבל ככה זה, זה הלבוש של הגברים. המסעדה מאוד יפה, הכל היה בצבע לבן-שמנת. בכל שולחן היו את אותם סידורי הפרחים. אני לא בטוחה איזה פרחים אלו היו אבל הם היו יפים, לבנים. השולחנות היו בצורת ריבוע. רוב השולחנות היו בנויים להכיל זוג שישב עליהם. המסעדה הזאת לא למשפחה. האוכל היה טעים, טעים מאוד. "אני צריכה ללכת לשירותים" אמרתי לו אחרי שסיימתי את הפסטה. כאשר הלכתי לכיוון השירותים שוב הרגשתי הקלה כמו מלפני יומיים הרגשתי איך אני חוזרת לקצב רגיל. כשפתחתי את הדלת של שירותי הנשים ראיתי שיש עוד שתי נשים שם חייכתי אליהן בנימוס ונכנסתי לאחד מחדרי השירותים. כאשר יצאתי אחת

מהנשים עוד שתפה את הידיים, זה היה קצת מוזר
כמה זמן צריך בשביל לשטוף ידיים, אבל ישר עזבתי
את זה והמשכתי בשלי. כשפתחתי את הברז כדי
לשטוף את ידיי היא התחילה לדבר איתי אישה בערך
בגיל 30 נראית נהדר עיניה היו בצבע דבש ועל אחת
מאצבעותיה ביד הימנית הייתה טבעת עם חישוק
זהב ובמרכזו אבן אדומה יפיפה. כיסויי הראש
והטבעת הסגירו את זה שהיא נשואה. כל-כך קינאתי
בה, גם אני רוצה להיות ככה בגיל 30 להיות
נורמאלית זה מה שחשבתי לעצמי. "את עכשיו
נמצאת בפגישה של שידוך נכון?" היא חייכה אליי.
"כן" השבתי לה אבל לא ממש רציתי לדבר איתה.
"ועוד עם הבן של הרב, את יכולה להיות גאה
בעצמך" מקולה נשמעה יבבה של קנאה, ואני מבינה
גם למה. דוד לא היה רק הבן של הרב הוא גם היה
מועמד להחליף אותו, ביום מותו. הוא גם איש יפה,
ובעל מעמד טוב. אבל האופי שלו עולה על הכל. היה
לו אופי כל-כך ללבי. עניתי לה תודה, ויצאתי
מהשירותים עם חיוך על פני. כשחזרתי, ראיתי את
דוד יושב ומסתכל עליי, ואני הסתכלתי עליו. ועל
השולחן מונחת צלחת עם כדורי סורבה. המסעדה

הייתה בשרית ואי אפשר היה להכין קינוחים
חלביים. התיישבתי בכיסא שלי מולו, החלפנו כמה
מבטים וחיוכים. ואז זה קרה הרגע שבו כל
החיים שלי השתנו. יותר מהמקרה ההוא. זה היה
הרגע. זאת התפנית של חיי.

הוא ירד מכיסאו. הסורבה בינתיים
התחיל למוס. הרגשתי איך הגוף שלי מתחיל להזיע.
כמעט ולא החלפנו משפטים כל הערב, לא דיברנו
בכלל. אבל אז נזכרתי במפגש הקודם שלנו שהוא
אמר שלפעמים לומדים יותר על אדם אם פשוט
שותקים. הוא כרע לעברי ברך הוציא פרח לבן והביא
לי, בהתחלה לא הבנתי מה פשר הדבר, אבל זרמתי
איתו. שמתתי את הפרח על אוזני כקישוט. לאחר מכן
הוציא קופסא בצבע לבן נקי, ועל מכסו פפיון בצבע
זהב. לפני שפתח את הקופסא הסתכלתי שני
שולחנות לימני, והסתכלתי על המלווה הוא יסתכל
עליי וחייך. סובבתי את ראשי לכיוון כל המסעדה
וראיתי שכל האנשים מסתכלים עלינו, וגם האישה
מהשירותים. הלב שלי לא הלם יותר מהר מהפעם
הזאת הרגשתי שאני עומדת להתעלף היין נגמר לי,

לא יכולתי לשתות יותר ממנו. הוא פתח את הקופסא
ובתוכה הייתה כרית בצבע שחור, ועליה טבעת עם
אבן לבנה טהורה והחישוק בצבע לבן. "האם הגברת
לוי אבלין, תסכים להיות לי לאישה, ולהפוך לגברת
כהן אבלין?" השאלה שכל אישה מחכה לה, השאלה
שמשנה את חיך לטוב ולרע, השאלה שקובעת לך את
העתיד. זאת השאלה שהוא שאל אותי, ולא ידעתי
מה לענות. הייתי חצויה הייתי מבולבלת לא ציפיתי
לה בשלב כל-כך מוקדם אבל ככה זה אין משיחת
זמן. או שזה זה, או שזה לא. ואם זה לא, אז
הפגישות מפסיקות מיד. אני עניתי את התשובה
ששינתה את חיי לעד עניתי את התשובה שלא ידעתי
אם ברגע האמת אני יעזור אומץ להגיד אותה, צריך
הרבה אומץ, ואני עשיתי את זה עזרתי אומץ ואמרתי
את התשובה. "כן, אסכים להיות לך לאישה ולהפוך
מגברת לוי אבלין, לגברת כהן אבלין" זאת תשובה
שנדרש ממני הרבה אומץ להגיד אותה.
הוא הושיט לי את הטבעת,
שמתי אותה על יד ימין באצבע לפני הזרת, ולאחר
מכן כולם התחילו למחוא כפיים. אני חושבת שזלגה
מעיניו דמעה, וגם מעיני. מהערב הזה לאחר מכן לא

זכרתי כלום. רק את החלק שבו נכנסתי הביתה,
ואמא סרקה אותי כמו בפעם הקודמת. וראתה על יד
ימיני את הטבעת היפה. לכמה רגעים פיה היה פעור.
היא התחילה לבכות ואני אחריה, זאת הייתה שעת
לילה מאוחרת יחסית, אבל זה לא מנה ממנה
להתחיל לצרוח, ולהעיר את כל הבית. כולם קמו
ושמעו את החדשות. חיבקו אותי חזק, ובירכו אותי
במזל. אני לא מאמינה שעשיתי את הצעד הזה! יום
למחרת שקמתי, התחלתי לעכל את פירוש הדבר.
בהתחלה כל-כך שמחתי שעשיתי את הצעד הזה, זה
נמשך תקופה ארוכה. כשהגעתי לאולפנה בהתחלה
לא שמו לב לתוספת שעל ידי, אבל מהר מאוד במהלך
הבוקר כולם כבר בירכו אותי, ומחאו לי כפיים.
הייתי באופוריה חשבתי שאני באמת יכולה לבנות
ככה חיים מושלמים.

החלטנו להקדים את החתונה ליום ההולדת שלי, אף
אחד לא ראה טעם לחכות. היה חודש להכנת החתונה
אבל הכל היה מסודר מראש, האולם, השמלה (של
אמי מהחתונה שלה עם אבי) מאז שאני קטנה תמיד
ידעתי שעם השמלה הזאת אני יתחתן. המוזמנים היו

ידועים מראש, הלהקה הכל היה מסודר. חוץ
מהחליפה של דוד, השמלה של אמא, החליפה של
אבא והחליפה של אחיי אבל חוץ מזה לא הייתה שום
בעיה. אלו היו פרטים קטנים, שלא הייתה בעיה
לפתור אותם. אפילו היה לנו רב. למרות שהתלבטנו
על זה, דוד רצה שאביו יחתן אותו. אז הרגשתי שאני
צריכה לתת לו להחליט לגבי זה. ביום שישי שבועיים
לפני החתונה ולפני יום ההולדת שלי, עשינו ארוחה
של שתי המשפחות, כדי לסגור את כל הדברים
האחרונים. סגרנו חוזה של קניה בית לי ולדוד זאת
תהיה דירת 6 חדרים גדולה ומרווחת, הבית כבר
משופץ והדירה הזאת תהיה בקומה האחרונה של
הבניין, יהיה בה גג גדול עם אפשרות שלים דשא
אמיתי. הכל נראה מושלם הכל! כל האורחים הודיעו
אם הם יגיעו או לא. ישבנו אם הקייטרינג כדי שידעו
איזה תפריט יהיה בחתונה. כולם נראו כל-כך
שמחים, זה היה אירוע משמח. סוף-סוף הסכימו לי
ולדוד לראות אחד את השנייה, בקידוש ב-5 שנים
האחרונות. הסתכלתי עליו והוא עלי שנינו נראינו
נרגשים, שנינו חייכנו ושנינו נלחצנו. לא היה לי שום
חלום לא היה לי שום סיוט במשך כל הזמן שידעתי

על החתונה. הראש של היה ריק. הופתעתי כי בדרך כלל על כל דבר קטן אני חולמת.

4 ימים לפני החתונה בלילה אחרי, שהתקלחתי וסידרתי את עצמי לשינה, התחלתי להילחץ, לחץ טוב. התחלתי להרגיש את הפרפרים בבטן. הייתי באופוריה, שהכל יסתדר. אבל בכל זאת רציתי לבקש בקשה 1 מאלוהים, אחרי 3 השנים המפרכות האלו, רציתי לבקש ממנו שייתן לי לחיות חיים מאושרים חיים בלי יותר מדי דרמות. באותו הלילה התפללתי, כל-כך חזק, כדי שהתפילה תעבור התפללתי לאלוהים. קיוויתי באותו הלילה שהחתונה תעבור בשקט, בלי יותר מדי בעיות. שזאת תהיה חתונה רגילה, עם בעיות רגילות. קמתי בבוקר הלכתי לשטוף את פניי זה היה 3 ימים לפני החתונה, השעות מתחילות להיספר. הלב מתחיל לדפוק בכל פעם שאני חושבת על החתונה. לא האמנתי שזה קורה, הייתי כל-כך מאושרת. אני ודוד קבענו באותו יום ללכת לדירה שלנו, כדי לראות איפה נשים את הרהיטים החדשים שלנו. ירדתי למטה בחדר המדרגות. הרכב השחור חיכה לי בפתח של הבניין דוד נשען על הדלת הימנית המקום הקבוע המלווה יושב בכיסא הנהג

"בוקר טוב, עלמתי" אמר בנימוס דוד. "למה
 עלמתי?" שאלתי בחיוך. "עלמתי" נשמע זקן מדי
 לטעמי, חשבתי לעצמי. "לא יודע זאת המילה
 הראשונה שעלתה לי בראש" כולם חייכו. המלווה
 ראיתי אותו דרך המראה הקדמית, דוד ואני. בירכתי
 את שניהם בבוקר טוב, ויצאנו לדרך. קיר הזכוכית
 עדיין היה שם. רציתי כבר להסירו, הוא הציק לי
 בעי. אבל בעוד 3 ימים גם המלווה לא יהיה, גם קיר
 הזכוכית, וגם המקומות הקבועים שלי ושל דוד לא
 יהיו. שנינו נישב במושבים בקדמיים מחזקים ידיים
 (סוף-סוף). כשהגענו דוד פתח לי את הדלת הימנית של
 המכונית, חיך אליי וסגר את הדלת. המלווה נסע
 להחנות את המכונית. ואנחנו חיכינו לו מתחת לבניין
 לבד. יכולנו לעשות דברים, בזמן שהמלווה לא שם.
 אבל אנחנו רצינו לחכות, רצינו לחכות עד לאחר
 החתונה. היינו בבית בערך 3 שעות חשבנו איפה הכל
 יהיה. הכל היה מתוכנן ליום של אחרי סידרנו הכל.
 הייתי בציפייה רבה ליום שאחרי רציתי שזה יבוא
 כבר לא הייתה לי סבלנות. כשחזרתי הביתה בירכתי
 אותם לשלום ועליתי הביתה. הבית שלנו עוצב
 בסגנון כפרי עם רצפת פרקט, פריטי עץ במראה

מעושן. במטבח היו נגיעות לבן מודרני. חדר השינה שלנו עם מיטה בצורה עגולה, מגניבה בטירוף! צבע החדר יהיה בצבע שמנת-כתמתם. הבית הזה הולך להיות יפה כי זה העיצוב שלי ושל דוד. לכמה חודשים הרגשתי איך זה להיות מאוהבת אלוהים רצה שאני ארגיש את ההרגשה הזאת, אלוהים רצה שאני יחוה את הדבר הכל-כך אנושי הזה. ובאמת חוויתי, או לפחות חייתי באשליה שחוויתי.

נשארו עוד 2 ימים לחתונה ודווקא היום הזה עבר כלא היה הוא עבר לי במהירות השיא כמעט בכל היום הזה אני ישנתי או שמעתי מוסיקה. שמחתי שהיום הזה עבר מהר, כך רציתי.

נשאר רק עוד יום אחד לחתונה! רק עוד יום אחד!
אני לא מאמינה, ההתרגשות הייתה בשיאה יותר
מהיום השני, כל פעם זה עלה בדרגה באותו יום אני
ואמי סגרנו באמת את כל הדברים האחרונים. עשינו
תיקונים אחרונים בשמלה, סגרנו מאפרת, מעצבת
שיער פרחים לסידור שולחן, פרחים שיהיו כשביל
שיוביל אותי ואת דוד לחופה. הכל היה מוכן לקראת
החתונה. בצאת הכוכבים אני ואמי
הלכנו למקווה. רציתי שזה יהיה רק אני והיא, כי לא
היה לי כוח לפגוש עוד אנשים רציתי, שזה יהיה
אינטימי. ניגשנו למקווה שליד ביתנו הכנתי את עצמי
נפשית לשאלות שילכו לשאול אותי ואני הייתי מוכנה
לענות את התשובות שייצפו ממני לענות.
נכנסנו למקווה. "את מוכנה, יפתי?" שאלה אמי "כן,
אני מוכנה" עניתי לה בחיוב, למרות שאני לא מוכנה
בכלל. המזכירה של המקווה הכירה את אמי הם
התחילו לפטפט קצת, ואז ניגשנו לעניין שלשמו באנו.
אישה אחת באה והתחילה לשאול אותי שאלות. אבל
רק שאלה אחת אני זוכרת בבירור. "האם את טהורה
לגמרי? בלי נגיעות?" זאת הייתה השאלה, השאלה
שאני זוכרת. "כן לא נגעתי בגבר שאסור לי מהרגע

שאסור ליי ענית. כמובן ששיקרתי, כי כן נגעת
בגבר. אבל אסור לי לומר את האמת, אסור לי לרמוז
על כך. התפשטתי. כל סיפור של חיי ב-3 שנים
האחרונות עבר לי בראש. בדיוק מחר, ביום ההולדת
שלי הכל התחיל, אבל בדיוק מחר גם הכל יסתיים.
כל התעלות שעברתי, כל המשקעים, כל העצב,
השמחה הכל הולך להיגמר. ואני הולכת לפתוח דף
חדש עם העולם, עם אלוהים. נכנסתי למים ועשיתי
את מה שהאישה אמרה לי. אבל בזמן הטבילה
במקווה, משהו התגלה לפני. הבזק של מחשבה,
התגלית לפני. איך אני אמורה להתחתן, להינשא
לדוד מחר כאשר אני באמת פרוצה הרי הם משפחת
כוהנים. איך אני אמורה לעשות לו את זה? אסור לו
להתחתן עם אישה פרוצה! אסור לו! והדבר הכי נורא
שהאישה הפרוצה הזאת, נפרצה על ידי אביב שהולך
לחתן אותנו! מה אני עשיתי? למה אמרתי כן להצעת
הנישואין הזאת? למה? איך הכל הולך להסתדר מחר?
לא היה לי צל של מושג מה אני הולכת לעשות, איך
אני מצילה את דוד מידי, איך אני גורמת לו, לא
לחטא. עכשיו הכל נטול בכתפיים שלי. החזקתי את
הבכי בתוכי. זה כאב זה כל-כך כאב עד היום אני

זוכרת את הכאב הזה. הלילה הזה לא עבר בשקט.
הוא היה מבולגן, מלא במחשבות. לא ידעתי מה אני
הולכת לעשות, איך אני פותרת את המצב המסובך
הזה.

היום של החתונה הגיע, זה היום. והוא לא ריגש אותי
כמו שחשבתי. בהתחלה שקמתי היו כמובן מלא
בלונים בשבילי, זה היה אמור להיות משמח, אבל
כבר 3 שנים בשבילי זה יום אבל. וליום הזה הולך
להיות עוד משמעות למה זה יום אבל. אני לא
מאמינה שכל הדברים הנוראיים בחיי קורים ביום
ההולדת שלי! פתאום משהו קטע את חוט מחשבתי
מהדברים הנוראיים האלו וקיבלתי שיחת טלפון
מדוד הוא התקר לברך אותי ולאחל לי מזל טוב.
איזה איש טוב ואני הולכת לקלק אותו ככה. אמא
הכינה ארוחת בוקר לכל המשפחה לפני שכל אחד
הולך לסידורים שלו. אכלנו כולם יחד, היינו שקטים
מאוד, אף אחד לא דיבר. כולם היו נרגשים, כולם
חייכו אחד לשני, אבל לא דיברו. אחרי שסיימנו
לאכול את הפנקייקים שאמא הכינה. כל אחד הלך
לסידורים שלו. אבא שלי הלך עם אחיי להסתדר,
ואני עם אמא. התחלנו אצל מעצבת השיער היא

עשתה לי צמה שקשורה לגוגלגול, ועיטרה אותה
בפרחים לבנים. אהבתי את התסרוקת הזאת. לאחר
שעה אצל המעצבת שיער הלכנו למאפרת שם איפרה
אותי איפור קל-מעושן עשו אותי ממש כמו נסיכה.
שעה וחצי אחרי שסיימנו אצל המאפרת נסענו לסלון
לכלות כדי לקחת את השמלה של אמא שעכשיו היא
שלי מתיקונים. השמלה הייתה עדינה. השרוולים
כיסו את כל הזרוע, השמלה הייתה צמודה וארוכה
מאוד היה לה שובל מתחרה. אני ואמא הסתכלנו זאת
על זאת ופרצנו בבכי אחרי ששמתי את ההינומה
הארוכה והכבדה. היא מאושר ואני מעצב אבל שנינו
בכינו ואף אחד לא ידע את הסיבה שלי.

חצר בית הכנסת מתחיל להתמלא. המושבות
בתפוסה מלאה. ביקשתי בכמה הדקות לפני שאני
צועדת לחופה לא לראות אף אחד. חשבתי עם עצמי
מה לעשות. חשבתי לאן אני ממשיכה מכאן. הגעתי
לפתרון. המוסיקה נשמעה. אני בחדר אחד ודוד בחדר
השני. כל אחד ילך בטורו לעבר החופה, כך אמור

להיות. אני ראיתי את דוד בפעם הראשונה דרך החלון של החדר שלי מהלך על שביל הפרחים בדרך לחופה הוא צועד לעבר אבא שלו. אני לא מבינה איך שמואל מצליח לעשות את זה לבן שלו. איך הוא גורם לו לחטא ככה. אבל אם אבא של דוד עושה לו את זה, אז למה שאני לא יעשה את זה? דוד הגיעה לחופה ועכשיו כולם מחכים רק לי כל המבטים מופנים לעבר תחילת השביל. הצד הימני הוא של הנשים, והצד השמאלי הוא של הגברים. מזכיר לי את הרכב השחור, עם מחיצת הזכוכית. שמעכשיו כבר לא תהיה מחיצת זכוכית, וגם לא הצדדים הקבועים ימין ושמאל. לפני שיצאתי מהדלת לעבר הלא נודע. ביקשתי מאלוהים בקשה אחרונה רק שיגיד לי שאני עושה את הדבר הנכון. אבל הוא לא ענה לי. עשיתי את מה שחשבתי לנכון, לכולם. הלכתי לעבר החופה. בשביל הפרחים, עם השמלה של אמי, ההינומה הארוכה והכבדה, וזר הפרחים האדום שבידי. ידי התחילו להזיע. הבנתי שאני משנה את העתיד של כולם, ברגעים אלו ממש. אני המכריעה היחידה במשחק הזה. לא הסתכלתי לעבר אף אחד. כאילו לא היה שם אף אחד, לא המשפה שלי ושלו, לא הוא, לא

האורחים, אפילו לא אני. נתתי למחשבות שלי לעטוף אותי. ושם המשחק נגמר. סיימתי לצעוד לעבר החופה. עמדתי מול דוד, הוא שם מעלי את ההינומה. ואז הכל התחיל. הסתכלתי לעבר שמואל הרב שמואל האב ושמואל הפורץ ועשיתי לו בתנועת ראש ברורה. לא, פשוט לא! אני לא הולכת לעשות את זה! אני לא אבגוד בעקרונות שלי, לא במה שאני אוהבת, לא במי שאני אוהבת ולא במה שהלב שלי אומר לי לעשות. לחשתי לו כדי שרק הוא יוכל לשמוע "אני לא הולכת להרוס לך את החיים, זה לא אני. אני לא מי שאתה חושב שאני מצטערת" השתתקתי לרגע נתתי לו לעכל את הדברים. "אני מקווה שתחיה חיים מאושרים הענקת לי חודשים נפלאים מחיי. משהו שהייתי צריכה כבר תקופה ארוכה. לא החלמתי מהתקופה הארוכה של חיי. תמצא מישהי שאוהבת אותך באמת, אהבה שמתאימה לחתונה." הסתובבתי, זרקתי את הזר האדום שהחזקתי בידי. והלכתי לכיוון היציאה. הלכתי את אותה ההליכה שהלכתי לחופה, רק בכיוון ההפוך. לא היה שם אף אחד. החצר הייתה ריקה, ככה אני זוכרת את זה לפחות.

פעם ראשונה שחציתי את החוט, אל עבר העולם.
העולם האמיתי.